DR. SEMIR OSMANAGICH

NOVA ARHEOLOGIJA:
MEGALITI I ENERGIJA PLANETE

SARAJEVO, 2015.

Autor: Dr. Semir Osmanagich

Copyright: Sva prava zadržava autor

Naslov: Nova arheologija: Megaliti i energija Planete

Izdanje: Prvo

Izdavač: Fondacija "Arheološki park: Bosanska piramida Sunca", Bravadžiluk 17, 71000 Sarajevo, Bosna i Hercegovina, www.piramidasunca.ba

Za izdavača: Ahmed Bosnić, predsjednik Upravnog odbora Fondacije

Urednik: Sabina Osmanagich

Lektor: Sabina Osmanagich

Štamparija: CPU Printing Company, d.o.o., Bačići b.b., 71000 Sarajevo, Bosna i Hercegovina, www.cpu.ba

Za štampariju: Nedžad Džafić, direktor

Ilustrator: Haris Jašarević

Recenzenti: Ahmed Bosnić, Slobodan Stajić

Godina izdavanja i štampanja: 2015.

Broj primjeraka: 2.000

CIP, Katalogizirano u Nacionalnoj i sveučilišnoj biblioteci Bosne i Hercegovine

Osmanagich, Semir

Nova arheologija: Megaliti i energija Planete/Osmanagich, Semir/Fondacija "Arheološki park: Bosanska piramida Sunca

O autoru: zadnje korice; bibliografske i druge reference u tekstu

ISBN:

COBISS:

Dr. Semir Osmanagich

Nova arheologija:
Megaliti i energija Planete

(XI tom ciklusa “Alternativne historije”)

NOVA ARHEOLOGIJA: MEGALITI I ENERGIJA PLANETE

Arheološke metode XIX stoljeća moraju ustupiti mjesto interdisciplinarnim naučnim proučavanjima drevnih misterioznih lokacija širom svijeta.

Istraživači novog doba se moraju deprogramirati od nametnutih floskula obrazovnog sistema i otvoriti novim idejama. U svoja proučavanja trebaju uključiti spiritualnu nauku, energetski i ljekoviti aspekt.

Megalitne građevine su podizane na energetski potentnim mjestima. Pojačavale su prirodna energetska strujanja. Drevni graditelji su poznavali našu Planetu bolje od nas jer su živjeli u harmoniji s njom.

Mnoštvo pitanja traži argumentirane odgovore: ko, kada, kako i zašto.

Ova knjiga nastala je u periodu 2010.-2015. u trenucima kada nisam bio posvećen istraživanju bosanskih piramida. Ovo je ujedno i jedanaesti tom ciklusa ‘Alternativna historija”.

Nova arheologija: Megaliti i energija Planete

Sadržaj:

1. Turska
   - Gobekli Tepe: arheološko čudo Levanta
   - Misteriozni podzemni gradovi Kapadokije

2. Bosna i Hercegovina
   - Vrbenac – bosanski Maču Pikču
   - Monolitne ploče Bosanskog Petrovca
   - Beton u podnožju Bosanske piramide Sunca
   - Daorson: zablude o megalitnim zidinama

3. Italija
   - Rimska piramida Cestijusa
   - Sicilija: otoko piramida, menhhira, prahistorijskih crteža i religijskih čuda

4. Ujedinjeni Arapski Emirati
   - Dubai: Magnetologija

5. Meksiko
   - Palenque
   - Comalcalco: Zagonetna veza između svijeta Maja i antičkog Rima
   - Misteriozne kamene glave Olmeka
   - San Felipe piramide – drugi Teotihuacan
   - Michoacan – zemlja tajni

6. Holandija
    - Tajna najpoznatijih holandskih mumija

7. Švedska
    - Anundshag: najveći švedski tumulus
    - Ales Stenar: megalitni oval na jugu Švedske

8. Češka
    - Prag: prva energetska soba s kamenom iz tunela Ravne

9. Indonezija
    - Gunung Padang: piramida svjetla

10. Albanija
    - Tirana: kamene kugle u Albaniji

11. Sjedinjene Američke Države
    - Tuzigot
    - V-V petroglifi
    - Montezuma Castle
    - Crvena stijena, Sedona i energetski vrtlog

12. Tunis
    - Hanibal i Kartaga

13. Hrvatska
    - Čuda Imotske krajine

1. TURSKA

GOBEKLI TEPE – ARHEOLOŠKO ČUDO LEVANTA

Na istoku Turske, 50 km zapadno od granice sa Sirijom i 15 km sjeverno od polumilionskog grada Šanliurfa nalazi se arheološka lokacija Gobekli Tepe. Od 1995. njemački arheolog dr. Klaus Schmidt radi na iskopavanju prahistorijskih megalitnih krugova. Riječ je o obrađenim krečnjačkim blokovima u obliku slova "T" koji su postavljeni uspravno.

U protekle gotovo dvije decenije djelomično su očišćena četiri takva kruga, a trenutno su u toku radovi na novoj lokaciji. Prema geofizičkim snimanjima ovo je tek 10 posto od originalnih dimenzija lokacije.

Gobekli Tepe ili Potbelly Hill je unikatno mjesto na svijetu. Ne postoji slična megalitna lokacija ovoj.

Radove finansira njemački Arheološki institut iz Berlina u saradnji s ArchaeoNova Institutom iz Heidelberga. Prema navodima dr. Schmidta, radiokarbonsko datiranje na lokacijama je dovelo do slijedećih zaključaka:

- Prvi megalitni krug sadrži najveće megalite koji dostižu sedam metara visine i 25 tona mase. Starost ovoga kruga je 11.600 godina;
- Drugi megalitni krugovi su nešto manji po dimenzijama i megaliti dostižu između tri i pet metara. Starost je hiljadu godina manje.
- Kompletna lokacija je "u žurbi" (prema Schmidtu) zatrpana kombinacijom zdrobljenog kamena (krečnjaka), životinjskih i ljudskih kostiju prije 8.100 godina. Nanosi ovog materijala dostižu danas visinu od 15 metara.

U oktobru 2013., prilikom posjete lokaciji sa suprugom Sabinom, u toku su bili intenzivni radovi na natkrivanju kompletne lokacije koja ima radijus od 50 metara. Drvena konstrukcija iznad i noseći stubovi pored megalita, gotovo su u potpunosti sakrili ove čudnovate blokove. Između njih su postavljeni suhozidovi i ubačeni materijal. Konopci drže megalite fiksiranim.

Na megalitima su vidljivi brojni uklesani motivi divljih životinja i antropomorfnih figura. Riječ je o isključiivo divljim životinjama (hijena, divlji veprovi i sl.), ali su vidljivi i dinosaurusi. Motivi vezani za ljude prikazuju ruke s izduženim, tankim prstima koji liče na prste ispod kamenih glava na Uskršnjem Otoku. Osim toga na jednom megalitu je vidljiva (metalna?) kopča u razini struka.

Motivi divljih životinja upućuju na zaključak da su nastali u doba kada nije bilo domaćih životinja, a time ni domaćih poljoprivrednih kultura. Stoga, prema teorijama službene nauke, ovi megalitni krugovi očigledno nisu nastali u doba zemljoradničkih društava. Oni, prema njihovim historiografskim podjelama, pripadaju dobu nomadskih plemena, pećinskog čovjeka, sakupljačima hrane i lovcima. Ovi teoretičari smatraju da se u to doba nikako nisu mogli praviti megalitni građevinski zahvati jer nije postojala kritična masa ljudi, znanja i sredstava za takvo što.

Ipak, Gobekli Tepe je tu, pred našim očima. Američki antropolozi uzvikuju: “To jednostavno ne bi trebalo biti ovdje!” Ali, ovdje je i traži odgovore.

U nedavno objavljenom članku “Gobekli Tebe – Stone AgeSanctuaries” dr. Klaus Schmidt tvrdi slijedeće:

- Gobekli Tepe je jedan od najfascinantnijih neolitskih lokacija na svijetu
- Riječ je o vještačkom uzvišenju koji datira iz doba prije keramike
- Nije korišten za stanovanje
- Smješten je na površini od devet hektara
- Nisu otkriveni tragovi rezidencijalnih objekata
- Otkrivene su dvije faze monumentalne religijske gradnje. Najstariji megalitni krug je najimpresivniji
- Prečnik monolitnih krugova je između 10 i 20 metara
- Deset do dvanaest kamenih stubova su povezani zidovima od obrađenog kamena. Stariji monumentalni krugovi dostižu starost od desetog milenijuma prije nove ere, a mlađi deveti milenijum prije nove ere

- Pod megalitima je prirodna kamena terasa koja je fino nivelirana
- Kameni stubovi su građeni od izuzetno čvrstog krečnjaka koji se može naći u blizini.
- Zdrobljeni materiijal i kosti kojima je čitava lokacija pokrivena za sada su misterija.
- Cilj istraživanja nije iskopati sve megalitne krugove već otkriti nekoliko megalita i pokušati saznati njihovu svrhu.
- Statue možda predstavljaju bića nalik na čovjeka, barem na simboličnoj razini jer izgleda da neki megaliti imaju ramena i ruke.
- Među uklesanim simbolima su divlje životinje, ali i neki apstraktni simboli (najčešće slovo "H"), zatim polumjesec, diskovi… Od životinja su prikazane divlje mačke, bikovi, divlji veprovi, lisice, zmije, patke, gazele, škorpioni i pauci.

U zaključku dr. Schmidt tvrdi da "ovo istraživanje neće potpuno promjeniti sliku prošlosti" (kako je tumači zvanična arheologija, op.a.) već će biti "dodano novo, sjajno poglavlje o periodu između lovačkog i skupljačkog društva te zemljoradničkih kultura Neolita.

I, na koncu, on pretpostavlja da se "još znatno stariji tragovi mogu naći na ovoj lokaciji u budućnosti".

Posebno se zahvaljuje Trevoru Watkinsu koji mu je u "iscrpnim diskusijama" pomogao da shvati mjesto Gobekli Tepea u ljudskoj historiji i kako su nepismene zajednice "formirale velike permanentne zajednice, koristeći simboličku kulturu".

Nesumnjivo da je dr. Klaus Schmidt zaslužan za jedno od najvažnijih otkrića u modernoj arheologiji. Pronaći fantastične megalitne krugove, duboko zatrpane, i datirati ih u period primitivnog pećinskog čovjeka je izvanredno. Njegov pažljiv i uporan rad doveo je do razvoja lokacije koju mogu izučavati stručnjaci širom svijeta (ako im to dozvoli Njemački arheološki institut) i donositi adekvatne zaključke.

S druge strane, moj susret sa dr. Schmidtom doveo me je do zaključka da on ne voli medijsku pažnju, posjetioce, turiste.

Njegov zaključak da je ovdje riječ o lokaciji koja je nastala u periodu "između" lovačkog i zemljoradničkog društva je jednostavno pogrešan. Takav period ne postoji.

Takođe, ne postoje organizovane "velike i permanentne lovačke zajednice" koje su bile u stanju planirati, obraditi, prevući i uspraviti superiorne megalitne krugove prije 12.000 godina, ukoliko uzmemo u obzir tumačenja službene arheologije.

Ono što dr. Schmidt ne pominje u svojim izvještajima su likovi dinosaurusa i na "T" blokovima i u lokalnom muzeju u Šanliurfi. Jasno je da ovdje nije riječ o "patkama" već o milionski starim životinjama za čije postojanje nije mogao znati primitivni čovjek na prelazu u neolit.

Gobekli Tepe je jednostavno još jedna lokacija, bok uz bok kamenim glavama na Uskršnjem Otoku, kamenim kuglama Meksika, Kostarike i Bosne, ili najstarijim egipatskim, kineskim, meksičkim i bosanskim piramidama koja nema prihvatljivo objašnjenje koje se može uklopiti u objašnjenja današnjih historičara.

Riječ je o civilizaciji koja je imala inžinjerski nivo, znanje, tehnologiju, alate za planiranje i izgradnju ovakvih lokacija. Konusni, kružni geometrijski oblici očigledno su povezani s energetskim fenomenima.

Nažalost, elitistička arheologija energetska mjerenja ne vrši niti dozvoljava pristup nezavisnim stručnjacima koji bi mogli uraditi ova mjerenja. Stoga će lokacija Gobekli Tepe i njena svrha ostati trajna zagonetka za službenu arheologiju koja će nastaviti zamajavati svijet pričama o religijskim objektima i hramovima.

(Nažalost, dr. Schmidt je preminuo u julu 2014. i time je projekt ušao u fazu vegetiranja.)

Göbeklitepe
4 Km

MISTERIOZNI PODZEMNI GRADOVI KAPADOKIJE

Kapadokija (Cappadocia) je region u centralnoj Turskoj, u istočnoj Anadoliji, površine 400x250 km. U posljednih pet hiljada godina regionom su vladali Hititi, Lidijci, Frigijci, Perzijanci, Grci i Rimljani. Od četvrtog stoljeća ranokršćanska prisutnost je evidentna.

Sredinom XX stoljeća počinje značajnije istraživanje fenomena podzemnih gradova Kapadokije. Otkriveno ih je 200 s barem dva podzemna nivoa, od čega je 36 s više od tri nivoa ispod zemlje. Od 1970-ih počinje period zaštite ovih gradova od kojih su dva pod UNESCO-m: Derenkuyu i Kaymakli.

U prijavi UNESCO-u, tursko Ministarstvo kulture navodi da su ovi gradovi najvjerovatnije plod gradnje Frigijaca prije 2.800 godina, a u svrhu skrivanja i zaštite od neprijatelja. Vodiči na terenu daju i drugačije verzije: od toga da su graditelji ranokršćani koji su se sklanjali ispred Rimljana prije gotovo dvije hiljade godina ili verzije da su graditelji Hititi, koji su najstarija u nizu poznatih civilizacija.

Klima u Kapadokiji je kontinentalna: suha i vrlo topla ljeta, i hladne i snježne zime. Zbog nekoliko većih vulkana, materijal u okolini je relativno mekani tufu i tvrđi bazalt.

Podzemni gradovi se sastoje od niza manjih i većih prostorija, prolaza te vertikalnih ventilacijskih otvora. U prostorijama su udubljenja na zidu različitih dimenzija. Pojedini nivoi su povezani vrlo uskim i niskim tunelima. Na ulazu u ove prolaze nalaze se kružni kameni blokovi kojima su tuneli zatvarani iznutra.

Prema zvaničnom tumačenju, ovi prostori su imali svrhu skrovišta za veće zajednice ljudi, čak do 20.000. Pojedine prostore su nazvali ”konjušnica”, “crkva”, “manastir”, “kuhinja”, “kapela”, “ostava”, “štala”, “vinarija”, “uljara” itd.

Navodi se u publikacijama da su se zajednice sklanjale u ove podzemne gradove na periode od po nekoliko mjeseci. Tokom Bizantijskog perioda (V-X stoljeće) čini se da su ulazni prostori proširivani i da su služili kao skrovišta.

Grad Derenkuyu je slučajno pronađen 1963. kada je stanovnik u toj oblasti iza zida kuće pronašao ulaz u podzemni tunel. Slično se dešavalo i s ostalim gradovima.

Dva najznačajnija grada Derenkuyu i Kaymakli spojeni su tunelom dužine osam km. Veza je uspostavljena između drugog podzemnog nivoa u Derenkuyu i četvrtog nivoa u Kaymakli. Dimenzije tunela su 2x2 metra i to je najduži podzemni tunel u Turskoj za koji se zasada zna.

Derenkuyu ima devet nivoa ispod zemlje od čega je sedam otvoreno za javnost. Dubina je određena na osnovu vertikalnog ventilacijskog otvora. Kaymakli je, koliko je poznato, najdublji grad i ima trinaest nivoa, od kojih je samo pet otvoreno za javnost. Dubina ventilacijskog otvora je 95 metara i može se osjetiti kontinuiran protok hladnog zraka. U tunelima je prije četiri godine postavljeno električno osvjetljenje.

Tatlarin je podzemni grad izvan uobičajenih turističkih ruta. Ulaz je pri vrhu visoravni u čijoj blizini su brojne vještački izdubljene prostorije. Među njima je i prostor koji je korišten kao grčka pravoslavna crkvica u XI stoljeću. Tatlarin je nedovoljno istražen, ali se zna da ima najmanje tri nivoa. Najdonji nivo ima tunel koji se pruža 1,3 km i spaja se sa susjednim podzemnim gradom, odakle vodi novi tunel prema obližnjem brdu.

Visina ovog tunela pada od početnog jednog metra na manje od pola metra, tako da se većim dijelom tunela mora puzati.

U objašnjenju svrhe ovih prostora govori se o “tamnici”, “groblju”, “kuhinji” i sl. Ovo je jedini podzemni grad koji ima nekoliko prostora koji su korišteni kao toalet.

Podzemni gradovi su velika turistička atrakcija koja godišnje privlači milionske posjete turista. Uz podzemne građevine, tu su i “dimnjaci”, prirodne kamene formacije s izbušenim prostorima u kojima se već stoljećima stanuje; zatim “gljive” ili kamene formacije s vulkanskim blokovima na vrhu uzvišenja; “Plava dolina” s, kako se tvrdi, najljepšim zalaskom sunca na Planeti; vožnje balonima i sl.

Nakon posjete “podzemnim gradovima” moji zaključci su slijedeći:

- Ne postoji naučno objašnjenje starosti podzemnih građevina

- Nema prihvatljivog objašnjenja originalnih graditelja ovih podzemnih kompleksa
- Broj i dimenzije podzemnih građevina su nepoznate
- Svrha originalnih konstrukcija je nepoznata
- Tehnologija gradnje je nepoznata
- Inžinjerska znanja i poznavanje strukturne stabilnosti graditelja su bila zavidna
- U podzemnim građevinama postoji dobra opskrba zrakom
- Nema izvora vode, životno važnog elementa za čovjeka
- Nema odvodnih tunela za kanalizaciju
- Prostori nisu originalno predviđeni za duže zadržavanje većeg broja ljudi
- Visina tavanica u većini prostorija nije predviđena za boravak ljudi
- "Krunski dokaz" arheolozima da prostor na sedmom podzemnom nivou na lokaciji Derenkuyu nazovu "crkvom" je postojanje dva široka tunela koja se sijeku pod uglom od 90 stepeni i "formiraju križ". Nikakvog stvarnog dokaza u prilog tvrdnji o "crkvi" nema
- Pokušaj arheologa da prostorijama daju svrhu nazivajući ih "kuhinjama", "kapelama" ili "štalama" nema veze s originalnom svrhom
- Pojedine prostorije imaju pravilnu orijentaciju sjever-jug
- S obzirom na vulkanski materijal stotinjak metara debelih slojeva, logično je zaključiti da ispod njega postoje dragocjeni minerali (maskovit i dr.), energetski potentni i provodljvi
- Duboki podzemni vodeni tokovi su prisutni prema nalazima geologa u ovom području
- Tri uzvišenja na Kapadokiji imaju isti radijus od po 130 m, a udaljenost između dvanaest uzvišenja je identična po 1,1 km što upućuje na elemente sakralne geometrije

Za određivanje svrhe ovih podzemnih građevina potrebno je izvršiti snimanja energetskih fenomena i vršiti geološka sondažna bušenja da bi se utvrdilo koji su minerali ispod ovih gradova. Za određivanje starosti originalnih graditelja treba ići u prethodne civilizacijske cikluse prije kraja zadnjeg Ledenog doba. Nešto istočniji Gobekli Tepe, sa starošću megalitnih krugova od više od 12.000 godina, je dobar putokaz i za Kapadokiju.

KAYMAKLI YERALTI ŞEHRİ
KAYMAKLI UNDERGROUND CITY
KASIM 1985 TARİHİNDE
DÜNYA KÜLTÜR MİRASI LİSTESİNE ALINMIŞTIR.
REGISTRED TO THE WORLD HERITAGE
LIST IN 1985

SÜRGÜ KAPI
STONE DOOR

2. BOSNA I HERCEGOVINA

VRBENAC – BOSANSKI MAČU PIKČU

Na poziv Udruženja "Regionalni razvoj SBK" i njenih članova Đulage Karića, Jahije Kadrića, Ante Zirduma i drugih, posjetio sam Biljansku regiju u Općini Travnik. Posebnu pažnju smo posvetili tzv. Srednjevjekovnom gradu Vrbenac ili Vrbovac, u neposrednoj blizini sela Zagrađe.

Oskudni izvori o ovoj uzvisini govore da je "isklesana u Srednjem vijeku". Državna Komisija za zaštitu nacionalnih spomenika je 31.01.2005. u obrazloženju o proglašenju graditeljske cjeline Starog grada u Travniku za nacionalni spomenik pomenula "srednjevjekovnu utvrdu Vrbenac". Općina Travnik u svojim zvaničnim materijalima tvrdi da je Vrbenac "srednjevjekovni utvrđeni grad". U drugim izvorima se tvrdi da je "utvrda Kastel u Travniku sačuvana, a Vrbenac razoren".

Problem u bh. historiografiji je u tome što se iz generacije u generaciju samo citiraju i doslovno preuzimaju stariji izvori, a oni se ne zasnivaju na konkretnim arheološkim istraživanjima i sistematskim radovima. No, to je odlika pristupu većini arheoloških lokaliteta u BiH. Malo je učinjeno između pronalaska Butmirske kulture u austrougarsko doba i sistematskih istraživanja njemačkih arehologa u Okolištu u XXI stoljeću.

U tom stogodišnjem periodu propuštena je šansa da se, afirmacijom megalitnog grada u Ošanićima ili fenomena stećaka, BiH nametne kao prvorazredni lokalitet na svjetskoj arheološkoj mapi. S Daorsonom u Ošanićima naši historičari i arheolozi su pokazali da nemaju hrabrosti braniti tezu da su napredne kulture na našem tlu prethodile milenijumima antičkoj Grčkoj. Površno tumačenje fenomena stećaka i pogrešno lociranje njihovog nastanka u Srednji vijek pokazuje da im je stran multidisciplinarni naučni pristup. Ono što se naziva stećak ima svoju geofizičku i geohemijsku strukturu, može se locirati vrijeme i tehnološki postupak nastanka. Treba otići korak dalje od naknadno uklesanih srednjevjekovnih simbola. Podsjećam da 93 posto svih "stećaka" nema nikakve simbole, crteže ili pismo. Dakle, njihov originalni nastanak nema veze s bogumilima.

U visočkom okruženju zvali su stećcima, prije početka našeg projekta istraživanja bosanskih piramida, i ploče pješčara, ali i konglomeratne betonske blokove koji nemaju nikakve veze sa Srednjim vijekom.

I sada ponovo, oskudni izvori svi odreda tvrde i ponavljaju da je Vrbenac plod rada stanovnika Srednjeg vijeka.

Uzvisina se sastoji od dvije kamene, paralelne strane, dva "okvira" strukture. Te strane su obrađivane stepeničasto. Mada je središnji dio strukture između "okvira" prekriven zemljom, uočljive su terasaste formacije koje se spuštaju s prednje i zadnje strane ove strukture. Najvjerovatnije su stepenasti "okviri" pratili kamene terase.

Zemlja i nisko rastinje prekrivaju središnji dio. S obzirom da nema stabala to govori da je sloj zemlje plitak. Može se pretpostaviti da je ispod zemlje obrađena kamena struktura. Na nekoliko mjesta postoje "lisičje jazbine", kako mi kažu domaćini. Pretpostavljam da je riječ ili o spoju horizontalnog i vertikalnog dijela terasa s više zemljanog nanosa ili o ulazu u potencijalne tunelske prolaze o kojima postoje priče od davnina.

Postavio sam kompas između dva "okvira". Pokazuje pravilnu orijentaciju od 45 stepeni prema stranama svijeta. Dakle, sjeverozapad-jugoistok. Orijentacija nije plod slučajosti kod gradnje kamenih struktura u prošlosti.

Pogled na ovu uzvisinu s kote "Mali grad" otkriva da se dvije isklesane strane, odnosno "okvir" strukture vizuelno "nastavljaju" na dva znatno viša planinska vrha prekrivena snijegom. Niski oblaci, snijegom prekrivena pozadina, spektakularno uzdizanje Vrbenca pod izrazitim nagibom, ostavljaju bez daha. Prva asocijacija mi je peruanski Maču Pikču koji gotovo dodiruje nebo, s komandnom pozicijom u okolini.

S obje strane kamenih "okvira" naziru se ostaci dodatnih kamenih zidova. Riječ je o prirodnim stijenama koje su uobličene.

Manji plato pod nazivom "Mali grad" lociran je nasuprot Vrbencu i to po sredini ove kamene strukture. Njegova visina je najvjerovatnije određena planski. Moguće je da su odatle vršena astronomska mjerenja.

Ako daljim istraživanjima potvrdimo prisutnost i značaj orijentacije i arheoastronomske karakteristike, to će biti važan dokaz da je Vrbenac znatno stariji i od Srednjeg vijeka i od antičkog Rima.

Antropogeni faktor je lako dokazati postojanjem kamenih stepenica uklesanih u kamenu koje se pružaju u gornjem dijelu jedne strane "okvira". Entuzijasti iz "Regionalne zajednice SBK" su čistili ovaj dio lokacije 2009., pokazujući da kulturne vrijednosti ne moraju prepoznati samo oni koji su za to plaćeni.

Stepenice su pažljivo obrađene. Horizontalni i vertikalni spoj je pod uglom od 90 stepeni. Erozija je, doduše, učinila svoje. Vidljivo je, također, da je vertikalni dio neuobičajeno visok što stepenice čini vrlo strmim.

Zadnja strana strukture je također prekrivena slojem zemlje. Na polovini uzvišenja je rupa za koju lokalno stanovništvo tvrdi da je ulaz u unutrašnje tunele. Sa zadnje strane je manji riječni tok zbog kojeg se u prošlosti i donosio (vjerovatno krivi) zaključak da je riječ o utvrdi.

Ukratko, Vrbenac je misteriozan.

Lokacija, oblik, legende o tunelima i blagu, pretpostavljene prostorije i vodovodi traže jedno: da se pristupi njegovom sistematskom istraživanju. I to kombinacijom klasičnih geo-arheoloških metoda i modernih satelitskih, geofizičkih i georadarskih disciplina i datiranja pronađenog materijala.

Dvije obrađene kamene strane, stepenasti “okviri” Vrbenca, imaju vizuelan nastavak u planinskim vrhovima prekrivenim snijegom. Pogled na ovu strukturu je s kote “Mali grad” koja je locirana nasuprot i tačno po sredini Vrbenca.

Stepenasti karakter “okvira” strukture

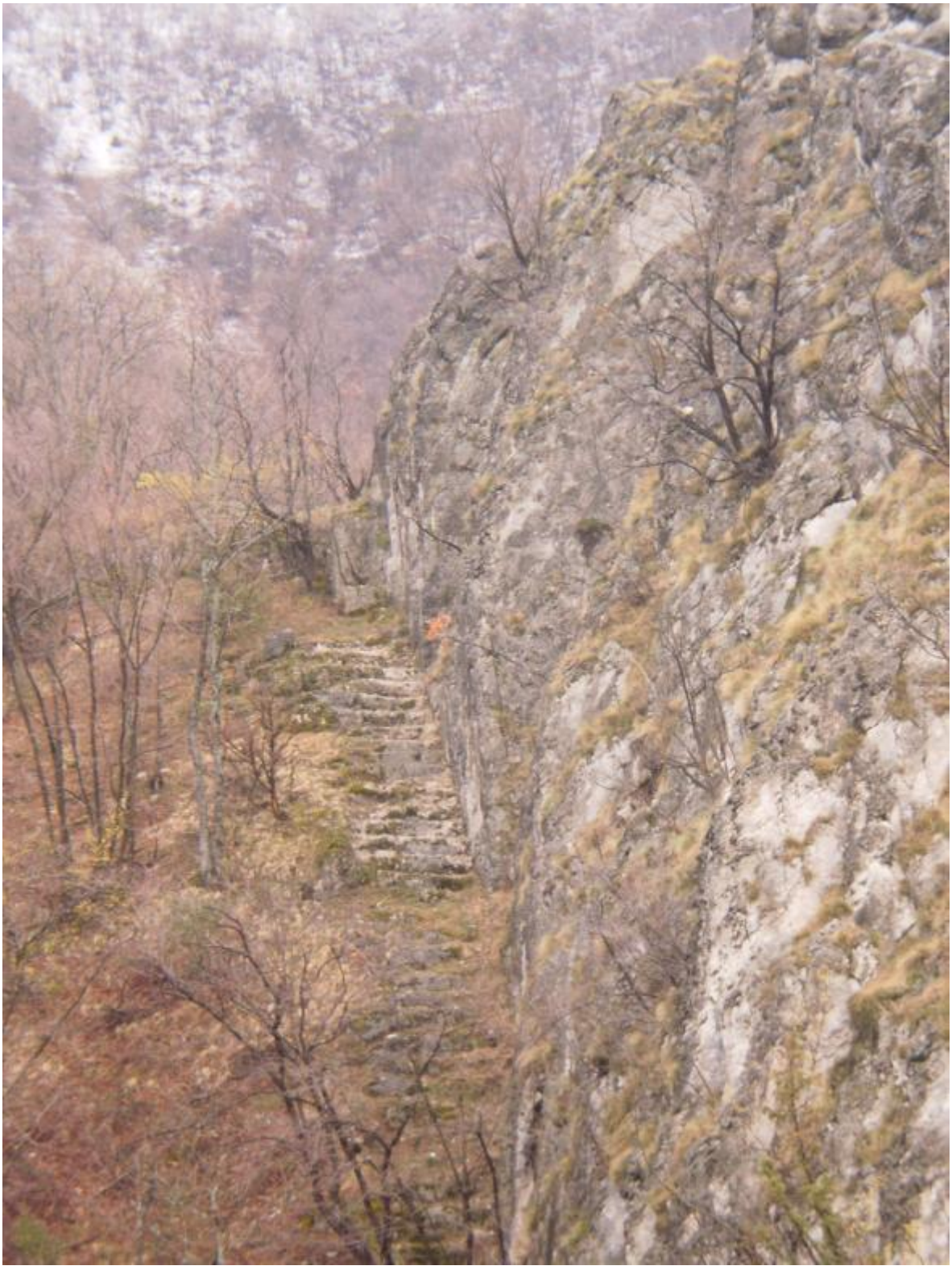

Očišćeni dio uklesanih kamenih stepenica uz jednu stranu “okvira”.

Nisko rastinje i nepostojanje većih stabala govori o niskom zemljanom sloju i kamenoj površini ispod njega.

Otkriveni dio kamenih stepenica s neuobičajenim visokim vertikalnim dijelom.

Nagib od oko 45 stepeni, zemljani sloj prekriva kamene terase.

Na nekoliko mjesta “lisičje jabine” upozoravaju na mogućnost postojanja više tunelskih ulaza.

Struktura Vrbenac ima komandnu poziciju i mogla je imati višestruku namjenu.

Stražnja strane strukture je zaštićena manjim riječnim tokom.

MONOLITNE PLOČE BOSANSKOG PETROVCA

Šumoviti predjeli sjeverozapadne BiH, koji se smjenjuju s plodnim dolinama i obiljem pitke vode, svjedočili su o smjeni brojnih kultura u prošlosti. Bosanski Petrovac je zabilježen u historijskim knjigama po prisustvu ilirskih Japoda i antičkog Rima. Ipak, nema sumnje da se prisustvo još starijih kultura može pronaći samo ako se pažljivije istraži ovo područje.

Na magistralnom putu prema Sarajevu, na izlazu iz grada, između mjesta Bara Selo i Dobro Selo, nalazi se uzvišenje Škrakića brdo. Ta lokacija je bila razlog da me građevinski inžinjer Rešad Behić iz Bihaća pozove i da zajedno obiđemo potencijalno arheološko nalazište.

Uzvišenje ima komandni položaj u širokoj dolini. Prima sunčeve zrake iz svih pozicija: istoka, juga i zapada i to je vrlo važna činjenica. Na uzvišenju se nalaze kamene ploče postavljene vertikalno. Zbog svojih dimenzija i mase mogu se okarakterisati kao monolitne ploče.

Najveći monolit ima impresivne dimenzije: visina mu je 239 cm koje vire iz zemlje, širina do 90 cm, a debljina 14 cm. Na nekoliko mjesta monolit se odlomio što se može vidjeti po slojevima. Drugim riječima, originalna debljina i širina su mu bile veće. Monolit je usađen u zemlju pod uglom od 90 stepeni. S obzirom na veliku starost i činjenicu da još uvijek stoji stabilno, može se pretpostaviti da je u zemlji oko jedna trećina njegove ukupne visine. To bi bila i procjena za slične monolite, tačnije menhire na tlu zapadne Evrope. Pretpostavljam da su originalne dimenzije monolita bile oko 360x90x20cm što bi dalo procjenjenu masu od 1.400 kg! Pravilna geometrija monolita je uočljiva: obje površine prednje i zadnje strane su ravne.

Kompas pokazuje pravilnu orijentaciju široke prednje strane prema istoku, odnosno zadnje strane prema zapadu. Monolit je čitav dan izložen sunčevim zrakama.

Na monolitu nema nikakvih vidljivih uklesanja koja bi upozoravala da je riječ o nadgrobnom spomeniku od Ilira, preko antičkog Rima do današnjih dana.

Po sredini, pri vrhu i pri dnu, uočljiv je nešto tamniji otisak kruga u kamenoj površini i izdubljen prostor za ljudske prste. S obzirom na dugotajnu izloženost ovog monolita atmosferskim prilikama moguće je da je i riječ o eroziji i treba biti oprezan sa zaključcima. Površinu svakako treba pažljivije ispitati i snimiti kvalitetnim aparatima.

U radijusu od petnaest metara nalazi se ukupno jedanaest vidljivih kamenih monolita. Pet ih je još uvijek svojom osnovom ukopano u zemlju, a šest ih je palo ili su izvađeni tokom vremena. Većina ih ima identičnu orijentaciju kao monolit broj jedan, dakle istok-zapad, svojom širokom stranicom. Nekoliko ih ima odstupanje od 45 stepeni.

Monolit broj dva je 215 cm dug, 80 cm širok, i 15 cm debeo. Monoliti broj tri i četiri su slomljeni i sadašnje, vidljive dimenzije su im identične: 90x16cm. Peti uspravljeni monolit viri iznad zemlje 175cm, širok je 60 cm i debeo 25 cm. Šesti monolit je takođe uspravljen i visok je iznad zemlje 145 cm, širok 45 cm, a debeo 30 cm.

Preostali monoliti su izvađeni iz zemlje ili im viri puknuti dio: sedmi (220x60x15 cm), osmi, deveti (200x60x28 cm), deseti (125x55x17 cm) i jedanaesti (130x40x20 cm).

Ukupno se na ovom lokalitetu nalazi desetak tona kamenih monolita. Nepoznata je originalna tonaža.

U razgovoru sa stanovnicima saznao sam slijedeće:

- Lokalni poštar u penziji, Milorad Dragičević, star 80 godina, tvrdi da legenda koja kruži za ovo uzvišenje kaže da su ovuda prolazili svatovi u dalekoj prošlosti, i da su, od velikog nevremena, svi nastradali te da su svi sahranjeni na ovoj uzivisini. Po njegovom kazivanju, ovdje nikada nisu vršena nikakva arheološka istraživanja. Prilikom gradnje magistralnog puta 1970-ih godina, graditelji su skrenuli put od predviđene trase desetak metara u stranu da ne bi oštetili ove monumente. Na lokalitetu su vršena geološka sondažna bušenja i pronađena je voda. Tada su dinamitom razbili dio ovog uzvišenja i voda je iscurila. Uzvišenje se posljednih decenija povremeno koristi i kao deponija smeća

- Vlasnik zemljišta preko puta uzvišenja Milovan Špegar, tvrdi da, po pričanju lokalnog stanovništva, ovo uzvišenje i ploče predstavljaju grčko groblje. Međutim, po tvrdnjama njegovog oca i djeda, nikakva istraživanja u prošlosti nisu rađena. Na pločama nikada nisu pronađeni nikakvi natpisi.

- Inžinjer Rešad Behić te lokalni stanovnici su potvrdili prisustvo gradina u široj okolini, prisustvo vodenih izvora, rimskih miljokaza koji vode prema Ključu i rimskog puta iz Bosanske Krupe prema Bosanskom Petrovcu, ali i vrlo oskudna istraživanja u proteklih nekoliko decenija na ovom području.

U razgovoru s novinarkom i snimateljem kantonalne televizije RTV USK saznao sam da su u prošlosti više puta pokušavali da nađu sagovornike s kojima će razgovarati na temu očuvanja kulturne baštine, osobito one iz drevnih vremena, ali bezuspješno. Nikakav interes nije pokazan za ove uspravljene monolitne ploče.

Na osnovu jedne posjete može se zaključiti da je riječ o kulturi koja je bila u stanju prenositi kamene ploče masivnije od jedne tone. Njihova pravilna orijentacija i perfektno usađivanje u zemlju govori o astronomskom i građevinskom umijeću. Nepostojanje natpisa koje bi ih pripisalo nekoj od znanih kultura vjerovatno nas vodi znatno dublje u prošlost. Postojanje podzemnih voda uvodi i faktor podzemnih energija kao vodilju u izboru ove lokacije za postavljanje monolita.

Desetine hiljada kamenih monolita, tajanstvenih prahistorijskih menhira, uglavnom na tlu zapadne Evrope, dobija svoj produžetak u središtu Balkana. Ovaj važan arheološki lokalitet kod Bosanskog Petrovca nije bio dosada evidentiran kao kulturna baština BiH. Uprkos tome, ovo je novi argument da je komunikacija naprednih lokalnih zajednicia na širem području Evrope postojala i prije poznatih antičkih kultura.

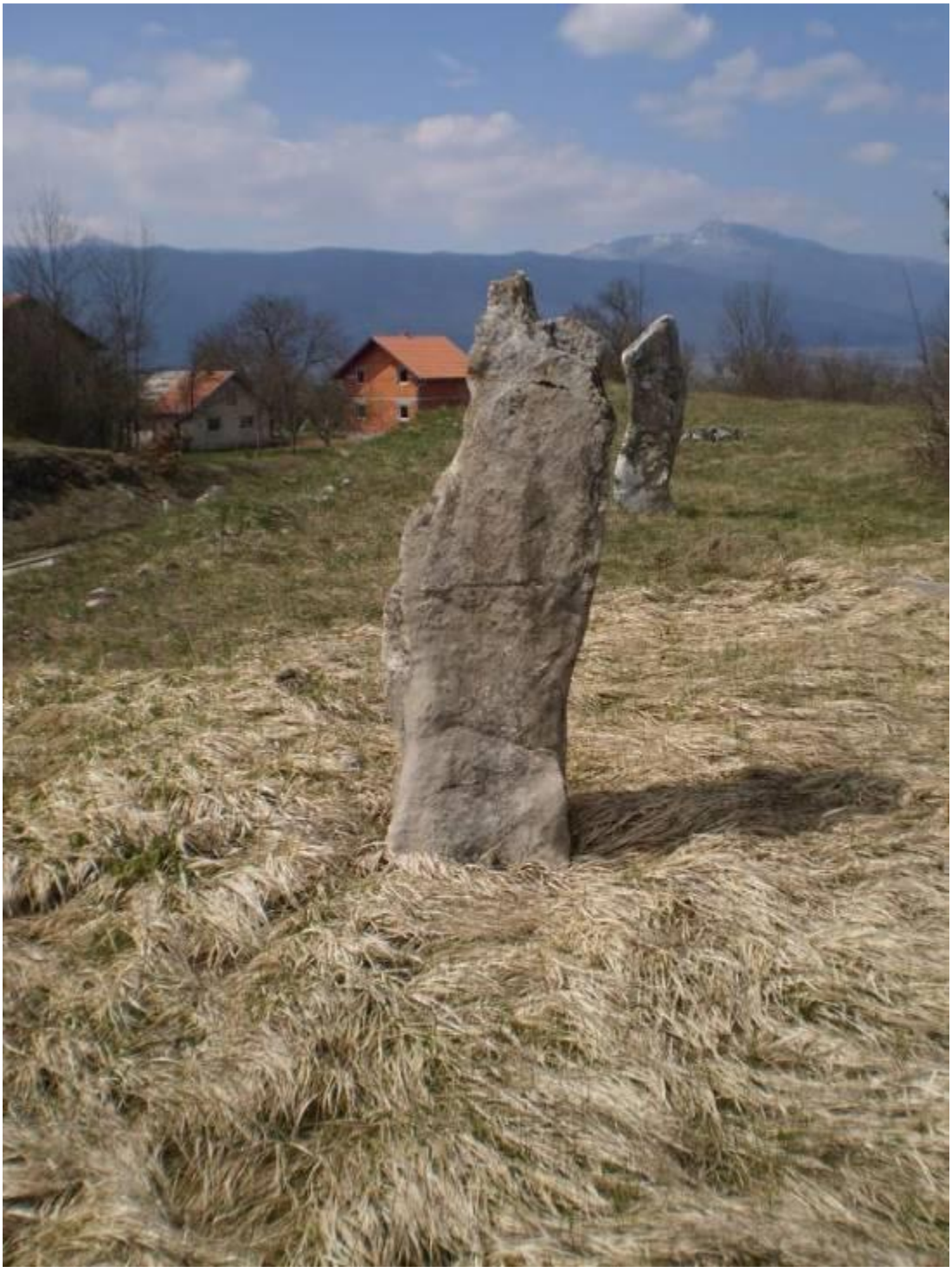

BETON U PODNOŽJU BOSANSKE PIRAMIDE SUNCA

U podnožju Bosanske piramide Sunca, van zaštićene zone Starog grada "Visoki", nalazi se najveća otkrivena sekcija piramide. Locirana je na sjevernoj strani i udaljena je 450 metara od ruinirane srednjevjekovne utvrde.

Radovi na ovoj lokaciji su započeti 2006. godine. Za mnoge posjetioce ova proširena arheološka sonda je najupečatljivija i nesporan dokaz o ogromnom građevinskom poduhvatu graditelja piramide koji su bili u mogućnosti da lijevaju hiljade tona betona. Na ovoj lokaciji vidljiva su dva reda vještačkog betona.

Šteta je što su planovi Fondacije "Arheološki park: Bosanska piramida Sunca" o otkrivanju velike površine piramide zaustavljeni 2006. godine koordiniranim naporima državne Komisije za nacionalne spomenike, Općine Visoko i Zavičajnog muzeja iz Visokog.

Naručili smo mjerenje čvrstoće na pritisak na dva uzorka s betonskih blokova koji prekrivaju Bosansku piramidu Sunca. Uzorci su uzeti sa arheološke sonde broj 4C na sjevernoj strani piramide.

Analiza je rađena na Institutu "Kemal Kapetanović" Univerziteta u Zenici 7. septembra 2012. Za ispitivanje čvrstoće na pritisak korištena je presa 5000 kN u skladu s odgovarajućim standardima. Nakon pet izvršenih testiranja po uzorku zaključeno je slijedeće:

- Prvi uzorak ima prosječnu čvrstoću na pritisak u suhom stanju od 85,5 Megapaskala
- Drugi uzorak ima prosječnu čvrstoću na pritisak u suhom stanju od 103,1 Megapaskala

Ovi rezultati pokazuju superiorne karakteristike betonskog materijala s Bosanske piramide Sunca u odnosu na moderne betone.

DAORSON: ZABLUDE O MEGALITNIM ZIDINAMA

Učesnike 4. Međunarodne naučne konferencije "Skrivena historija 2013" vodio sam početkom septembra 2013. u posjetu megalitnim zidinama i obrađenim blokovima kod Stoca. U stručnoj javnosti prvi fenomen historijski pogrešno domaći stručnjaci nazivaju "helenistički grad Daorson", a drugi fenomen "srednjevjekovni nadgrobni spomenici – stečci".

Originalni megalitni zidovi su, prema konzervativnim procjenama, stariji za najmanje hiljadu godina od pojavljivanja antičke Grčke. Tome se moraju pridodati tri kulturna sloja ispod površine. Stil je identičan megalitnim zidovima u Peruu, na Uskšnjem Otoku, Egiptu ili Meksiku.

Papagajsko ponavljanje "domaćih stručnjaka" da su svi obrađeni/lijevani blokovi na tlu BiH, ali i Srbije, Crne Gore, Hrvatske, a kako se ispostavlja na istok sve do Gruzije, takozvani srednjevjekovni nadgrobni spomenici je površno i nenaučno. Više od 94% tih blokova nema nikakvih ornamenata, a 99% nema nikakvih natpisa. Činjenica da je jedan mali dio korišten u Srednjem Vijeku ne znači da su tada i nastali, niti da sui h srednjevjekovni kmetovi vukli na vrhove planina, kao Bjelašnice na primjer.

3. ITALIJA

RIMSKA PIRAMIDA CESTIJUSA

Rimska osvajanja faraonskog Egipta 30. godine prje nove ere, a zatim prodor do kraljevine Nubije na jugu (današnji sjeverni Sudan) 23. godine prije nove ere, značila su susrete sa izduženim piramide na egipatskom posljednje egipatske dinastije Ptolomejaca i njihovih replika na tlu Nubije. Impresionirani njihovom arhitekturom, rimski će ih osvajači donijeti i na Apeninski poluotok.

Velika "Piramida Romula", izgrađena u blizini Vatikana, je uništena u XVI stoljeću. Nešto manju će podići Caius Cestius. Skromna istraživanja o životu Caiusa Cestiusa govore o bogatom rimskom svešteniku, magistratoru i vjerovatno vojskovođi.

Izvan gradskih zidina, u periodu 18.-12. godine prije nove ere, Cestius je na poljani podigao piramidu, između dva antička puta: onog koji vodi ka luci Ostia (Via Ostiensis) i drugog prema rjeci Tiber.

Tristo godina kasnije, širenjem Rima i izgradnjom dodatne fortifikacije, piramida je postala dio odbrambenog zida. Zahvaljujući tome, ostala je odlično sačuvana i danas.

Piramida ima pravilnu kvadratnu osnovu od 100 rimskih fita (29.6 m) i visinu od 125 rimskih fita (37 metara). Nagib od 70 stepeni je elegantna kopija nubijskih piramida, ali i onih iz faraonske dinastije Ptoloemeja koju su Rimljani pobijedili.

Piramida je građena od betona i stoga su joj stranice, bridovi i nagib vrlo precizni. Beton je prekriven mramorom čiji se komadi izvanredno uklapaju jedan u drugi. Po svojoj visini nadmašuje modernu parisku piramidu i piramidu Maja Kukulkan.

Dvadesetak hiljada tona materijala je ugrađeno u ovu skladnu građevinu. U unutrašnjosti se nalazi pravougaona komora dimenzija 5,95m x 4,10m x 4,80 m. Prostorija je bila potpuno zatvorena bez prilaza. Kada su 1660. probili tunel do nje, bila je bogato ukrašena freskama, od

kojih danas nije ostalo gotovo ništa. U prostoriji tom prilikom nije pronađen namještaj, statue, kosti, alati niti organski materijal.

Bronzane statue i mramorni stubovi su pronađeni u okolini piramide u XVII stoljeću. Tada su otkrivena i dva temelja od mramora u blizini piramide, na kojima su se vjerovatno nalazile statue. Piramida je bila okružena niskim zidom.

Kajus Cestijus se potpisao na istočnoj strani piramide, u kome uklesanja na mramoru pominju da je sin Lucijusa, iz obitelji Pabilija.

Rekonstrukcija unutrašnjosti piramide traje od 2001. godine.

SICILIJA – OTOK PIRAMIDA, MENHIRA, PRAHISTORIJSKIH CRTEŽA I RELIGIJSKIH ČUDA

Sicilija je najveći mediteranski otok, smješten između Apeninskog poluotoka i tuniškog sjevernog vrha Afrike. Najistaknutiji dio krajolika otoka je svakako vulkan Etna koji visinom od 3.350 metara predstavlja najviši, a ujedno i najaktivniji europski vulkan.

Kada se Tirenskim morem približavate otoku u jutarnjim satima, kopno najedamput izranja iz vode. Ne čudi da visoke planine, uvale i plodna zemlja već hiljadama godina privlače brojne moreplovce.

Milionski Palermo je glavni grad ove južne italijanske provincije (Regione Siciliana). Po veličini je odmah iza Rima, Milana, Torina i Napulja. U Palermu se nalazi zgrada najstarijeg italijanskog parlamenta te najveća zgrada opere. Danas Sicilija nosi neslavni rekord: nezaposlenost je najveća u Italiji s rekordnih 35%. Palermo živi od turizma i prometa kroz veliku luku.

Službeno, ljudska naselja se na otoku susreću od prije 12.000 godina. Addaura pećine kraj Palerma imaju prahistorijske crteže čija se starost procjenjuje na 8.000 godina. Pećinsko slikarstvo je pronađeno i na obližnjim Aegadania otocima. Za najstariji narod se smatraju Sicani za koje se pretpostavlja da su došli iz Katalonije.

Nakon milenijumskih pauza, pisani dokumenti se susreću otprije 2.750 godina. To je vrijeme kada su Feničani iz istočnog Mediterana plovili prema zapadu. Na Siciliji su osnovali luku i koloniju. Kasnije ih nasljeđuju Grci, te Rimljani. Stalne borbe za prevlast nad otokom, ali i dominaciju nad južnoeuropskim i sjeveroafričkim dijelom obale, rezultirali su brojnim Grčko-Punskim i Rimsko-Punskim ratovima.

Čak i nakon propasti Rimskog carstva, borbe oko Sicilije se nastavljaju. Smjenjuju se Vandali, Ostrogoti, Bizantinci, Arapi i Normani. Tokom Srednjeg vijeka Kraljevinom Sicilijom upravljaju španjolski Aragoni i Sveti Rim, zatim Burboni, da bi je Giuseppe Garibaldi napokon pripojio Italiji 1860.

Skorašnja arheološka otkrića upotpunjuju sliku o povijesti otoka. Dolmeni su pronađeni na jugu otoka i poznati su kao Dolmeni Monte Bubbonia.

Svakako najintrigantniji i najstariji povijesni dio su desetine piramida na istoku Sicilije. Locirane su u podnožju vulkana Etna i logično je da je građevinski materijal za piramide bio upravo vulkanski kamen. Piramide se pružaju u poluluku oko vulkana i to od gradića Piedimonte Etneo, zatim Linguaglossa, Passopicciaro, Randazzo do Bronte i Adrana. Redovito su to stepenaste piramide, nekad pravougaone, nekad kvadratne osnove pa čak i cirkularne. Na plato piramida se penje stepenicama. Piramide su manjih i srednjih dimenzija.

Tehnologija gradnje piramida Sicilije je istovjetna s piramidama na Mauricijusu i na Kanarskim otocima. Materijal je isti, dizajn i geometrija također. Energetska svojstva vulkanskog kamena su nesumnjiva. Ova činjenica upozorava da je velika pomorska civilizacija autor kemnih piramida na morima koji zapljuskuju tri strane Afrike.

Sve sicilijanske piramide su u lošem stanju. Hiljadugodišnje neodržavanje, korištenje kamena za gradnju kuća, nevrijeme, bujanje vegetacije… sve je to uticalo na njihov ruinirani izgled. Ipak, oblikovani kamen i stotine tona materijala korištenog za ove objekte govore o posvećenosti njihovih graditelja.

Na pitanja ko, kada, kako i zašto zasada nema odgovora.

Boravak u Palermu iskoristio sam i za provjeru stare legende o zaštitnici grada. Navodno je u XII stoljeću, pripadnica plemićke obitelji, Rosalia odlučila da se zaredi. Napustila je komforni život u gradu i otišla u pećinu na brdu Pellegrino iznad grada. Tu je provela ostatak života. Posvetila se u potpunosti Bogu. Ubrzo joj se izgubio trag i niko nije znao gdje se tačno nalazi niti, kasnije, gdje joj je grob.

Gotovo 450 godina Rosalia je bila zaboravljena sve do velike, smrtonosne epidemije koja je harala Europom i otokom u XVII stoljeću. Tada se jednom lovcu, navodno ukazao lik Rosalie koja mu je otkrila lokaciju njenog groba. Kada ga je pronašao, ponovo mu se Rosalia obratila riječima da procesijom u Palermu napravi tri kruga s njenim kostima i da će epidemija nestati. Nakon što su to uradili, stanovnici Palerma su ostali pošteđeni. Tada su i proglasili Rosaliju sveticom i zaštitnicom grada (Santa Rosalia).

Njene kosti su danas u velikoj Katedrali u Palermu, a jedna kost i zub u kipu koji se nalazi na ulazu u pećinu gdje je ona dočekala svoj kraj. Da bi priča bila potpuna, kraj njene statue s prelijepim licem napravljena je česma sa svetom vodom. Voda se može piti, ali ne i flaširati.

Napuštajuci Siciliju bilo mi je jasno da se bogatstvo Italije ne mjeri samo ekskluzivnošću Milana, ostacima antičkog Rima ili trgom Sv. Petra u Vatikanu.

Bogatstvo je i u zaboravljenoj Siciliji

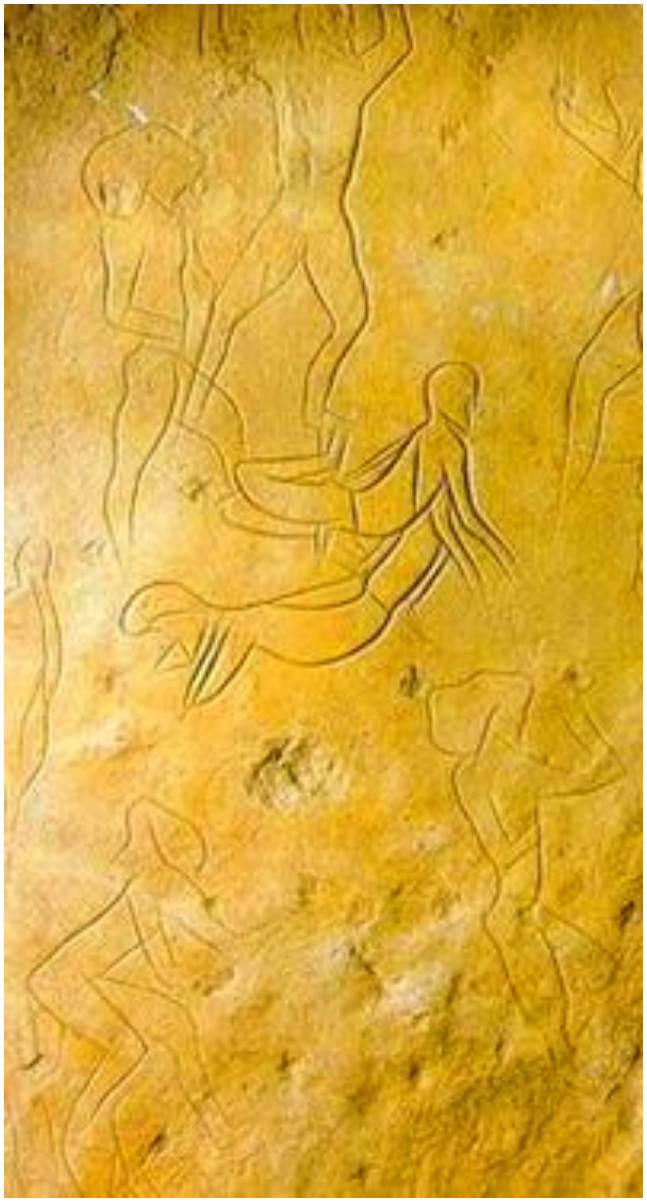

4. DUBAI

DUBAI: MAGNETOLOGIJA

Prilikom posjete Ujedinjenim Arapskim Emiratima, a osobito najpropulzivnijem emiratu Dubaiju, u aprilu 2012. imao sam priliku da se detaljno upoznam sa magnetnom tehnologijom i njenim modernim izumiteljima i promotorima.

Planeta Zemlja je gigantski magnet. Magnetno polje na povrsini Planete, poznato kao geomagnetno polje, je kreirano njenom unutrašnjom strukturom. Na geomagnetizam Zemlje utiću i magnetna polja Mjeseca, drugih planeta Sunčevog sistema, solarna plazma te Sunčeve magnetne oluje.

Svi ovi elementi stvaraju delikatan i vrlo rafiniran mehanizam. Dođe li do mijenjanja nekog od ovih elemenata čitav mehanizam može da se negativno obruši na ljudsku civilizaciju i život na površini, uopšte. Čovjek je tokom posljednjih stoljeća upravo doveo do takvih promjena prekomjenom rudnom eksploatacijom te upotrebom škodljivih materijala.

Magnetologija je naučna disciplina koja istražuje puteve da se takvi debalansi geomagnetnog polja Zemlje korigiraju i ponovo ustanove, barem na lokalnom nivou.

Najznačajniji doprinos razvoju magnetologije dali su ruski naučnici još od 1960-ih kroz desetine naučnih instituta u tadašnjem SSSR-u. Formiranjem kompanije “Rossiskaya Korona” Yuri Tkatchenko je objedinio te napore te je izvršeno više od 500 istraživanja u različitim oblastima s podrškom ruske Vlade. Profesor Tkatchenko je 1996., zajedno s Junaid Muhammed Khoory-jem, formirao kompaniju Magnetic Technologies u Dubaiju za daljnju promociju ove tehnologije širom svijeta.

Potomak kraljevske familije, Yuri Tkatchenko je diplomirao na Politehničkom institutu Univerziteta u St. Petersburgu i nakon plodnog naučnog rada, Ruska Akademija nauka mu je 1992. dodjelila počasnu titulu “profesor”. Upravo tako ga danas svi oslovljavaju u arapskom svijetu. Dobitnik je brojnih ruskih odlikovanja.

Junaid Khoory je, s druge strane, diplomirao na Al Ain University. Ugledni je menađer u Dubaiju i pripada jednoj od najstarijih familija u Emiratima.

Originalno, sve pojave na našoj Planeti su imale polarnu strukturu: mrak - svjetlo, dobro - zlo, crno – bijelo, plus – minus. Pretpostavimo da možemo uzeti, na primjer, čašu vode iz nezagađene rijeke Bosne prije hiljadu godina i drugu čašu danas, u XXI vijeku, lako bi se mogla uočiti razlika među njima. U prvoj čaši sve molekule vode imaju pravilan raspored: "plus-minus", "plus-minus". U drugoj, zagađenoj vodi, molekule su u neredu, haotično razbacane.

Ovo je klasičan primjer energetski "mrtve" vode. Možemo je pročišćavati, ali originalan raspored molekula više nećemo dobiti. Postoji li rješenje za ovo?

Ruski genij profesor Tkatchenko je izumio specijalne magnetne sisteme koji omogućavaju da se korigira ovu fatalna ljudska pogreška. Vodu magnetiziraju, molekuli se regrupiraju u striktne redove i voda ponovo postaje biološki aktivna - "živa".

Nakon konzumiranja magnetne vode, naše tijelo prima energiju i postaje biološki u mogućnosti da se bori s različitim bolestima. Zapravo, naša tijela danas možemo predstaviti kao dvije čaše vode. Tijelo nam je zagađeno, energetski "mrtvo". Očigledno je da trebamo stremiti da ponovo postanemo energetski "živi".

Jednostavan eksperiment se može napraviti s dva sjemena; jedno će se zalijevati magnetnom vodom, a drugo vodom iz vodovoda. Razlika je ogromna: sazrijevanje, rast, biološke karakteristike, miris, boja, dimenzije… su superiorne kod konzumenta magnetne vode.

Magnetna voda odstranjuje štetne materije, teške metale, otrove, u živim organizmima počinje da kola energetski "živa" voda.

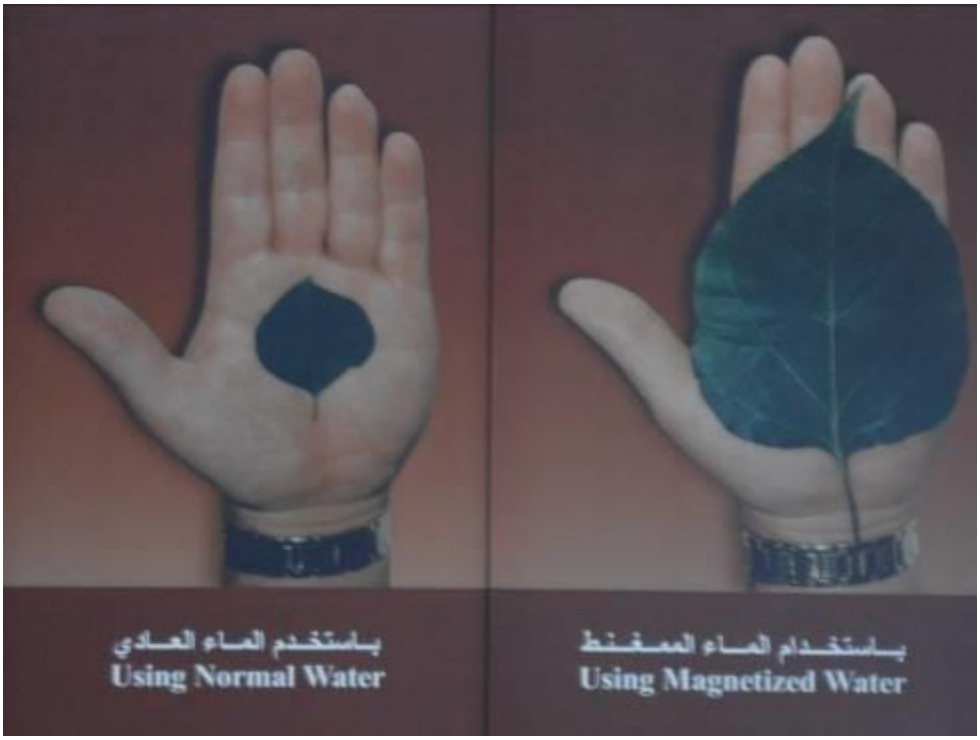

Poređenje listova s biljaka koje su istovremeno zasađene s time da prva koristi vodu iz vodovoda (lijevo), a druga magnetnu vodu (desno)

Magnetna voda djeluje pozitivno na vanjske i unutrašnje organe ljudskog tijela

Menadžer Junaid Khoory s proizvodima magnetne tehnologije u Dubaiju

Primjeri korištenja magnetne vode su gotovo neograničeni: desalinizacija, čišćenje rijeka, jezera, vodovoda i otpadnih voda, zatim građevinska industrija (znatno bolje osobine betona), poljoprivreda, agrikultura, biotehnologija, medicina…

Međutim, magnetologija se može primjeniti na mnogobrojne druge materijale korigujući i znatno unapređujući njihovu molekularnu strukturu: nafta, sjemenje, hrana, čak i alkohol ili duhan, u kojima smanjuje procenat otrovnih materija.

Junaid mi je pokazao primjere žitnih polja koji su tretirani magnetnom tehnologijom i njima susjednih bez takvog tretmana. Prinosi su bili bolji 30%, 50% čak i nekoliko puta na magnetnim poljima.

Medicina bi mogla doživjeti revolucionarne promjene kada bi se primjenile magnetne tehnologije sa mjerljivim rezultatima u liječenju svih bolesti, uključivo one najopakije.

Zagađeni gradovi u kojima živimo su prepuni pozitivnih jona koji utiču na stvaranje glavobolja, generalnih slabosti, umora, stresa, pa sve od vrlo ozbiljnih oboljenja. S druge strane, mjesta s

obiljem negativnih jona, kao što su vodopadi, lokacije nakon oluja i kiša ili prirodne pećine omogućavaju instantno bolje disanje, raspoloženje, energetski nivo. Višak negativnih jona nastaje kada se elektron otkači od atoma i pripoji drugom molekulu, ali i kada ga neutralni molekul privuče svojom privlačnom silom.

Profesor Tkatchenko je prvih godina rada u Dubaiju i Abu Dhabiju promovirao i preko firme Magnetic Technologies instalirao 300 uređaja za proizvodnju magnetne vode na farmama i vilama površine 8.100 kvadratnih kilometara. Zatim je 1993. dizajnirao prvi magnetni generator za zračno raspršivanje negativnih jona. Kombinacija ova dva izvora za stvaranje negativnih jona dovela je do čudesnih promjena na vegetaciji i klimi u pustinjski suhim Emiratima.

Prinos žetvi je porastao između 30%-60%, period sazrijevanja je skraćen za 20 dana, količina sjemenja je prepolovljena za istu površinu, upotreba gnojiva je smanjena za pola, upotreba vode za zaljevanje je takođe prepolovljena.

Prosječne padavine u Emiratima u 30-godišnjem periodu prije upotrebe tehnologije Tkachenka su iznosile 113.1 mm godišnje. Prve tri godine nakon upotrebe magnetne tehnologije, nivo kiša je dostigao 238,4 mm (2,1 puta više nego ranije).

Danas, petnaest godina kasnije, profesor je razvio tehnologiju kojom može fokusirano emitirati milione negativnih jona u atmosferu stvarajući magnetne oblake te magnetnu kišu. Riječ je o ubrzanom podsticanju prirodnih procesa bez škodljivih posljedica po okolinu i čovjeka, sa svim beneficijama koje smo do sada pominjali.

Vladari Emirata koriste magnetnu vodu u svojim raskošnim rezidencijama, ali ovo još uvijek nije državni projekt. Zaustavili su ga oni koji su u primjeni ove tehnologije vidjeli prijetnju farmaceutskoj i svim ostalim visokoprofitnim (škodljivim) industrijama, a pod izlikom da ona dolazi iz konkurentske Rusije.

Profesor Tkatchenko je, sa saradnicima, prisustvovao mom predavanju u Dubaiju 3. aprila. Pažljivo je saslusao trosatnu priču o piramidama u svijetu i otporima vladinih institucija u Kini, Kanarima, Mauricijusu, Boliviji… da se prizna njihovo postojanje i starost. Čuo je fakte o razvoju interdisciplinarnog projekta istraživanja Bosanske doline piramide i orkestrirane napade na Fondaciju organizirane grupe iz kulturnog establišmenta iz BiH, ali i pritiske iz Londona, Bostona i Kaira na obustavljanje projekta bosanskih piramida.

Nakon predavanja mi je prišao, vidno uzbuđen. Rekao je:

“Hiljadu posto vas razumijem. Ja sam vojnik, a vi ste maršal.”

Profesor Yuri Tkatchenko, Dubai, april 2012.

Profesor Yuri Tkatchenko sa saradnicima, u društvu sa savjetnikom Fondacije i uglednim biznismenom u UAE Muhamedom Čatićem, na predavanju dr. Semira Osmanagića u Dubaiju 3. aprila 2012.

5. MEKSIKO

PALENQUE

Jedan od najljepših gradova Maja je Palenque, u meksičkoj državi Chiapas. Pojedine ruševine datiraju, prema zvaničnim tvrdnjama, u period 236. godina prije nove ere. Gradnja je prestala početkom IX stoljeća i od tada je grad zarastao u gusto rastinje i džunglu. Intenzivna arheološka iskopavanja i čišćenja rezultirala su s 24 piramide i hrama. U literaturi se Palenque ne smatra većim gradom kao što su to Tikal u Guatemali ili Copan u Hondurasu.

Pogrešno. Do sada je locirano više od 1.500 hramova i stepenastih piramida prekrivenih nanosima zemlje i guste vegetacije.

Stvarna starost ovog grada i njegove dimenzije još uvijek nisu poznate.

Najbolje istražen period je onaj iz VII stoljeća i vladavine lorda Kinica Pakala (603-683 A.D.) kada je Palenque bio najutjecajniji grad u svijetu Maja. Na kamenim stelama su prikazane scene vladavine Pakala, kao i njegovih sinova Kan Balama i Kan Citama. Nakon njih, grad nekoliko puta pada u ruke suparničkoj Tonini i više se ne oporavlja. Njegovi stanovnici misteriozno ga napuštaju u IX stoljeću.

Meksički arheolog Roberto Ruz je 1952. otkrio prvu grobnicu vladara u gradovima Maja i to upravo lorda Pakala. Čuvena ploča nad sarkofagom, maska od žada i mnoštvo zlatnih i ukrasnih predmeta su zatečeni u netaknutom stanju. Ipak, u kovčegu su pronađene kosti četrdesetogodišnjaka umjesto osamdesetogodišnjeg Pakala.

U augustu 2012. u toku su iskopavanja podzemnog tunela koji spaja dvije piramide s Pakalovim “Hramom natpisa”.

Intenzivni rad majologa je posljednjih decenija rezultirao prvom hronologijom vladara u jednom majanskom gradu. Usto, djelomično dešifriranje hijeroglifa je dovelo do boljeg shvatanja kako je grad funkcionirao u svom zlatnom periodu.

Stepenaste piramide s hramovima na vrhu na ulasku u Palenque

Arheološki radovi na “Hramu natpisa” u augustu 2012.

Stepenasta piramida na ulazu u “Palaču”

“Observatorija” ili “Posmatrački toranj” je izgrađen s malim nagibom. Tokom ljetnog solsticija, zbog ovog zakrivljenja, toranj nema nikakve sjene u podne. Da li su Maje znale da sunce ne stvara sjenu tog dana na ekvatoru? Orijentacija prozora odgovara stranama svijeta, ali i položaju sunca prilikom solsticija i ekvinocija.

Iskopavanja podzemnih tunela koji povezuju piramide u Palenqueu. Postoje tvrdnje da se tuneli pružaju kilometrima.

Kompaktna gradnja “Hrama natpisa”

Motivi ‘šamana”, ‘vrača” ili “superbića” su česti na zidovima

Napokon je odbačena stogodišnja hipoteza arheologa da su ove kamene ploče služile kao oltari za žrtvovanje. Provedena je analiza njihovih površina i nisu nađeni ostaci krvi. Ovdje je moguće riječ o kosmičkim markerima koji su postavljani svake 52 godine (ciklus Plejada na noćnom nebu).

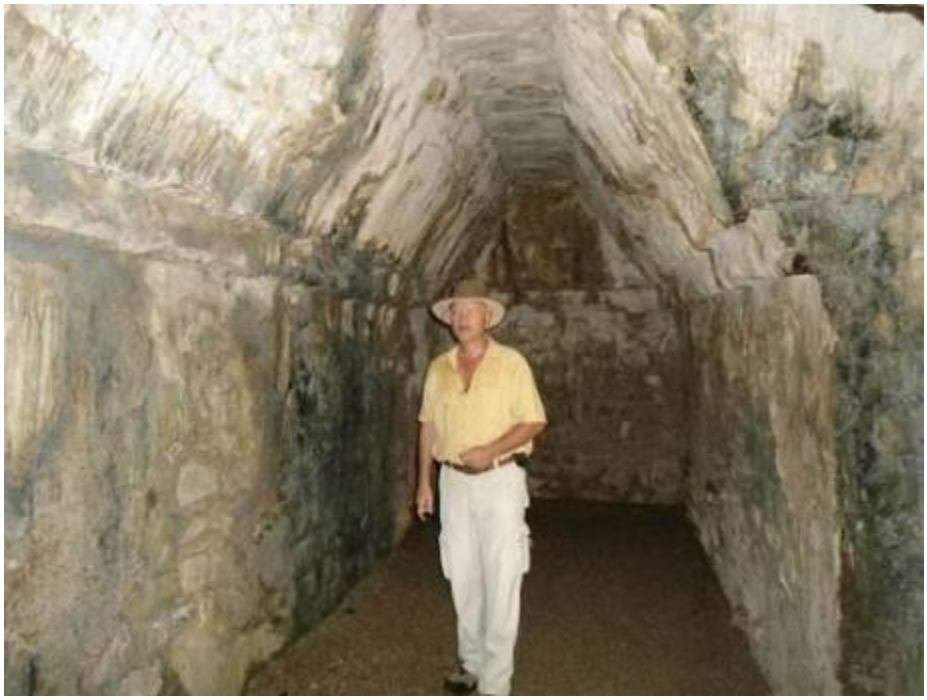

Unutrašnjost jednog od hramova kojim su se kretali vladari Palenquea

Unutrašnjost palače, južno dvorište

Hijeroglifi u Palenqueu su većim dijelom različiti od hijeroglifa u drugim gradovima Maja

Profil Maja

Vrata u unutrašnjim koridorima su bila pričvršćena najvjerovatnije konopcem koji je bio provučen kroz ovu kamenu šipku

“Hram križa” je podigao Pakalov sin kao dio tri stepenaste piramide s hramovima na vrhovima. Današnje ime su mu dali Španjolci

Pogled na centralni trg i “Palaču”

Hijeroglifski simboli Maja ni do danas nisu u potpunosti prevedeni. Druga najveća zbirka ovih kompleksnih simbola je u Pelenqueu, odmah nakon Copana u Hondurasu.

COMALCALCO: ZAGONETNA VEZA IZMEĐU SVIJETA MAJA I ANTIČKOG RIMA

Središnja meksička država Tabasco, dom je za neobičan grad Maja: Comalcalco.

Maje su, inače, živjele na tri obale: Meksičkog zaljeva, Kariba i Pacifika. Comalcalco je lociran u blizini Meksičkog zaljeva i razlikuje se od ostalih gradova Maja u Meksiku, Guatemali, Hondurasu, Salvadoru i Belizeu koji su građeni od obrađenih blokova krečnjaka i vulkanskog kamena. Comalcalco je, naime, jedini grad Maja građen od pečene cigle. U isto vrijeme, u antičkom Rimu su građevine podizane od pečene cigle. Dimenzije cigle u Comalcalcu i antičkom Rimu su jednake.

Likovi na stelama i figurama pronađenim u Comalcalcu imaju odlike majanskog grada Palenque, olmečke La Vente, ali i rimskih vojskovođa, bijele puti i karakteristične brade.

Masoni su u Rimu, s unutrašnje strane cigle, uklesavali likove baš kao i graditelji piramida u Comalcalcu. Mnogobrojni masonski simboli su također pronadjeni sa unutrašnje, "nevidljive" strane cigli. Identični simboli u Conmalcalcu su misterija koja upućuje na direktnu vezu ovog grada na meksičkom tlu i svjetske supersile s Apeninskog poluotoka s druge strane Atlantika prije više od dvije hiljade godina. U blizini Comalcalca su pronađeni i tragovi proizvodnje papira.

Komunikacija među kontinentima prije više od dva milenijuma?

Dogmatski naučnici bi namrštili obrve i kazali da je potrebno više dokaza, istovremeno ne želeći da traže odgovore na dosadašnje, vrlo ubjedljive argumente.

No, to ne govori ništa o ovim gradovima, već o našem neznanju.

Ulaz u zagonetni Comalcalco, službeno “najzapadniji” grad Maja na meksičkom tlu

Uklesana figura na zidu piramide, sličan motiv kao i u antičkom Rimu

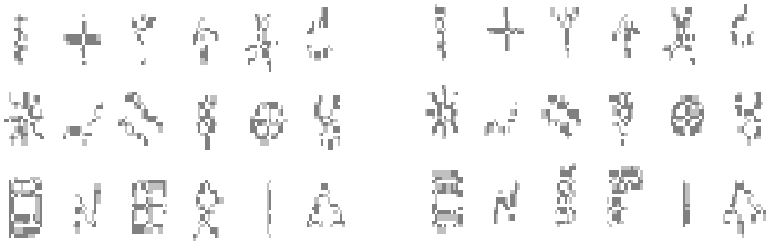

Lijeva tabela sa šest kolona i tri reda prikazuje masonske simbole uklesane s unutrašnje strane cigli u antičkom Rimu. Desna prikazuje gotovo identične simbole pronađene na unutrašnjoj strani cigli u Comalcalcu.

Pečena cigla je poslužila kao građevinski materijal u Comalcalcu, što je jedinstveni slučaj u svijetu Maja

Rekonstruirane stepenice na piramidi, odnosno “Strukturi broj 1”, na ulazu u Comalcalco

Građevine od cigle su u kasnijoj fazi bile presvučene “stakom”, posebnom glazurom koje su davale piramidama uniformnost, zaštitu, podlogu za crteže te klesanje simbola i likova

Glavni gradski trg s nekoliko još neotkopanih objekata. Orijentacija stranica piramide se poklapa sa stranama svijeta.

Obilje morskih školjki pronađenih u Comalcalcu koje su služile za pravljenje veziva (“maltera”) za građevine u Comalcalcu

Djelomično rekonstruirane ruševine najviše piramide u Comalcalcu za koju se pretpostavlja da je bila rezidencija vladara Maja

Antropogeni simbol uklesan s unutrašnje strane cigle

Pogled na džunglu s vrha piramide. Samo su završeci piramida i hramova bili iznad najvišeg drveća na simboličan način govoreći da se vladari Maja nalaze između neba i zemlje.

Rekonstruirani zidovi i prolazi

Ostaci hrama na vrhu piramide

Kip koji prikazuje bijelca s bradom pronađen u Comalcalcu

Jedini kružni zid na vrhu najveće piramide

Originalni, trodimenzionalni likovi i hijeroglifi Maja, na vrhu piramide u Camalcalcu

Do grada je vodio “sacbe”, bijeli kameni put, širine osam metara, perfektno niveliran. Maje inače nisu koristile točak niti zaprežne životinje, ali su im svi gradovi bili povezani mrežom širokih puteva.

Grad Maja Comalcalco, u blizini modernog grada Villahermosa, pod zaštitom je meksičke države Tabasco

MISTERIOZNE KAMENE GLAVE OLMEKA

Slučajna otkrića kamenih glava na teritoriji meksičkih država Tabasco i Vera Cruz dovela su do ushićenja historičara i arheologa. Izmislili su ime za civilizaciju koja ih je pravila: Olmeci. Datiranja su pokazala iznenađujuću starost kada je ova kultura cvjetala: 1.200 godina prije nove ere. Ubrzo je kultura Olmeka nazvana "majkom svih mezoameričkih civilizacija", kao što su Maje i Zapateci (još jedno izmišljeno ime za graditelje grada piramida Monte Albana).

Utjecaji Olmeka se osjećaju u pojedinim gradovima Maja u njihovoj arhitekturi, umjetnosti, pismu. Hijeroglifi, odnosno slikovna pisma su im slična. Olmeci su gradili piramide kao i Maje. Ipak, nova istraživanja gradova Maja u Belizeu su pokazala starost Maja od 6.500 godina, a u središnjem dijelu Meksika gradove Maja od 4.500 godina.

Ipak i otkriće olmečkih arheoloških spomenika i artifakata u području ovih meksičkih država koje izlaze na Meksički zaljev, je mnogo značajnije od nametnute historiografije.

Ustaljena hipoteza o pojavi čovjeka u obje Amerike govori o dolasku prvih ljudi preko Beringovog prelaza i njihovog spuštanja prema jugu. Olmeci to ubjedljivo demantuju. Na jednom malom prostoru, pronađeno je mnoštvo kipova i figurina koji prikazuju homo sapiensa iz Afrike (crnci), Azije (žuta rasa), Europe (bijelci) i Bliskog istoka (smeđa rasa). Umjesto sporog širenja ljudi od sjevera Sjeverne Amerike prema jugu, a što tvrdi zvanična istorija, očigledno da je postojala komunikacija između kontinenata znatno prije nego što to ortodoksni naučnici priznaju.

Kamene glave pronađene u La Venti su najbolji primjer za to. Graditelji i umjetnici su u čvrstom bazaltu oblikovali kamene glave afričkih crnaca (iz Etiopije) s debelim usnama i širokim, ravnim nosevima i neobičnim šljemovima na glavi. Bazalt su prenosili sa udaljenosti od 90 km. Glave dostižu masu od 27 tona. Postavljane su u grad piramida, koji se nekad nalazio na otoku, okružen močvarom i velikom deltom.

Mnogobrojni drugi artifakti prikazuju kineske crte lica s motivima koji dokazuju kontakt s kineskim imperatorima.

Najveći bazaltni spomenik dostiže težinu od 34 tone i isklesan je iz jednog komada. Manipulacija prilikom izrade, transport i potrebna logistika upućuju na elemente razvijene civilizacije koja je bila njihov autor.

Otkriće nafte i plina u pomenutim meksičkim državama i uništavanje postojećih arheoloških nalazišta koje je slijedilo, doveli su do odluke vlasti u glavnom gradu Tabasca Villahermosi da izmjesti većinu kamenih glava i kipova u poseban park kojeg su nazvali “La Venta Parque”. Ukupno 18 originalnih statua je preneseno iz 100 km udaljene La Vente.

“La Venta Park”, Villahermosa, meksička država Tabasco

Šaman Olmeka, “transformacija” u jaguara

Bazaltna “nasmiješena” glava pronađena u La Venti

Šaman Olmeka u tijelu jaguara

Bazaltna statua Olmeka u pažljivo izabranom habitatu

Glava Olmeka uveliko podsjeća na facijalne karakteristike Maja

Najpoznatija kamena glava čiji su autori Olmeci još uvijek je zagonetka za istraživače

SAN FELIPE PIRAMIDE – DRUGI TEOTIHUACAN

Na istoku meksičke države *Michoacan* (Mičoakan), 12 km od mjesta *Zitacuaro* lociran je kompleks piramida *Zirahuato - San Felipe Alzati*. Posjetio sam ga 27. maja 2013. Manji dio kompleksa je ograđen s info-kućicom na ulazu. *Nacionalni Institut antropologije i historije* iz *Meksiko Sitija* upravlja ovom arheološkom lokacijom. Dan sam proveo s *Don Thomasom* koji već 25 godina čuva ovu lokaciju.

Službeni podaci koji se mogu pročitati na samoj lokaciji govore o slijedećem:

- Ova oblast meksičkog teritorija bila je naseljena *Purepecha* kulturom, koja je bila u sukobu sa kulturom *Mexica*. Na lokaciji *San Felipe* piramida vidi se "prisutnost" kulture *Taruscos* koji su bili u savezništvu s *Purepechima* i vojnički su pokrivali ovu strateški važnu graničnu oblast. Odavde je kontoliran pristup dolini *Zitacuaro*. Prema arheolozima svrha piramida bila je "odbrana teritorija".
- Period kada je kompleks bio naseljen: kasni post-klasični 1200-1500 AD
- Novija arheološka istraživanja upućuju na prisutnost kulture *Otomi* i period 800-1200 AD. To je vjerovatno bilo mjesto raskršća trgovačkih puteva u centralnom Meksiku, a svrha piramida "nadgledanje ovog važnog raskršća".
- Lokacija je izgrađena i djelomično se naslanja na planinu *Zirahuato*.

San Thomas mi je pokazao jedan od zidova na četvrtoj terasi od vrha najveće piramide gdje se nalazio kameni blok s uklesanim simbolima. Kada ga je arheologinja prošle godine uklonila, iza je pronašla još jedan blok s uklesanim licem. Nakon što je i njega uklonila pronašla je ulaz u unutrašnji prolaz koji se vertikalno spušta prema dole. Kombinacijom ogledala i konopaca ustanovila je da ovaj prolaz ide do dna piramide, odnosno do dna doline više od 40 metara naniže. S obzirom da od ovog dijela piramide do vrha ima jos tridesetak metara, lako se može izračunati i originalna visina piramide.

Arheologinja je, nakon pronalaska tunela, izjavila: "Nisu mi dali sredstva da istražujem ove tunele, nemam radnu snagu za to. Zatvorićemo ovaj prolaz." I, tako je i bilo. Da nema *Don Thomasa* niko ne bi znao da postoji ulaz u unutrašnje prolaze piramide. Nezainteresirani arheolozi nemaju namjeru istraživati dalje, jer im "sredstva nisu odobrena". Ali, nažalost imaju monopol na istraživanje kulturnog blaga i ne dozvoljavaju drugima pristup.

Dva speleologa i osnovna oprema bili bi dovoljni da se istraži ovaj prolaz. Spuštanje niz konopac do dna piramide vjerovatno bi otkrio postojanje drugih tunela koji se vežu na ovaj.

Don Thomas govori kako je nedavni požar pomogao da se shvati da se ispod manjih uzvišenja u okolini nalaze kamene gomile koje su nekada tvorile i druge piramidalne objekte.

Posmatram dolinu: daleko ispod nas su četvrtaste uzvisine na kojima danas farmeri uzgajaju poljoprivredne kulture. Geometrijska pravilnost upućuju da je riječ o dijelu piramidalnog kompleksa. Svi objekti startaju s nivoa doline. Najveća piramida je djelomično rekonstruisana pri samom vrhu. Međutim, gomile kamenja se spuštaju sve do dna doline. Visina je barem 70 metara. To ovu piramidu stavlja uz bok najvećoj piramidi na meksičkom tlu: *Piramidi sunca* u *Teotihuacanu* (74 metra).

Ovaj kompleks definitivno nije izgrađen na prirodnom uzvišenju niti na planini. Njegove dimenzije su kolosalne, ali je vremenom prekrivan zemljom i vegetacijom tako da se čini da je djelomično građen na prirodnim uzvisinama. Kasnije kulture su tu dodavale svoje objekte koji zbunjuju arheologe danas.

Očigledno da je gotovo sve što zvanicna arheologija tvrdi za ovu lokaciju – pogrešno.

Ovo je kompleks piramida koji daleko premašuje po svom značaju minorna plemena koja su došla hiljadama godina nakon njegove gradnje. Objekti su građeni od dna doline, a ne na prirodnim uzvišenjima. Njihova funkcija nema nikakve veze s osmatračnicama ili utvrdama.

Sve piramide na ovoj lokaciji su četverostrane i sve stranice su orijentirane prema stranama svijeta. Kompas nepogrešivo pokazuje pravilnu orijentaciju. To odmah upućuje da su graditelji bili svjesni dviju karakteristika piramida: piramide kao najmoćnijeg geometrijskog oblika kada je riječ o generiranju i amplifikaciji energija, te orijentaciji sjever-jug, istok-zapad koja inicira energetske tokove unutar piramida.

Na ovaj način se otvara pitanje i svrhe piramida. Ako mjerenja pokažu prisutnost istih frekvencija kao na Bosanskoj piramidi Sunca, onda će biti jasno da je riječ o još jednoj kompleksnoj energetskoj mašini, potpuno zanemarivanoj od strane zvanične meksičke nauke.

Moji prijedlozi su jasni: donijeti zakon, otkupiti zemljište na kojem farmeri uzgajaju poljoprivredne kulture na piramidama te ih pri tome uništavaju, provesti energetska mjerenja, istražiti tunelske prolaze i promovirati ovu lokaciju kao turistički dragulj.

Taj lijepi majski dan nije bilo turista u posjeti ovoj atraktivnoj, ali zaboravljenoj lokaciji.

MICHOACAN – ZEMLJA TAJNI

David je bio uporan. Mjesecima je insistirao da dođem u njegov gradić Ciudad Hidalgo, u državi Michoacan, nekoliko sati vožnje zapadno od glavnog grada Meksiko Sitija. I napokon sam odredio termin: 25.-29. maj 2013.

Tri majska dana uoči odlaska za Meksiko su mi ispunjena događajima: u Visokom sam s njemačkom grupom koja radi snimanje 29 posjetilaca podzemnih tunela prije i poslije boravka u tunelima, sa sjajnim rezultatima u pogledu ljudske korone i protoka energija kroz čakre. Slijedeći dan sam već u Houstonu; nakon sastanaka u firmi sa sinom Darijom prisutvujem svečanosti dodjele priznanja američkog Kongresa i humanitarne organizacije "Alijansa". Za kongresmenku Sheilu Lee Jackson sam čuo još početkom 1990-ih kao vatrenog borca za ljudska prava u SAD i širom svijeta. Prilikom uručivanja priznanja spetljala se oko izgovora moga prezimena; pitala me je odakle sam originalno i kad sam pomenuo Bosnu rekla je - bila sam tamo.

Slijedeće jutro prije pet sati sam na nogama. Moram stići na snimanje TV emisije u Las Vegasu do 10 sati. Letovi Houston-Phoenix-Las Vegas ne kasne i na vrijeme stižem u studio. Moj jednosatni intervju popraćen je ovacijama publike i voditelja. Mnogi najavljuju dolazak u Visoko. Imam vremena samo da pojedem koju voćku i krećem prema aerodromu. Letovi Las Vegas – Phoenix – Mexico City. U ponoć sam ponovo u glavnom gradu Meksika.

Dočekali su me David i Maria, fedealni vodič, koja je zadužena za prevođenje. David je proveo deset godina u meksičkoj vojsci, a sada je pasionirani istraživač daleke prošlosti. Oduševljen je našim projektom bosanskih piramida. Iza jedan poslije ponoći smo u hotelu "Casa de la Contesa". Dizanje u pet ujutro. Trebamo stići do 10 sati na predavanje u Hidalgo. Neuobičajeni rani termin, ali David tvrdi da je to jedino pogodno vrijeme za nedjelju.

Michoacan je prelijep, zelen, brdovit, podsjeća na BiH. Stižemo par minuta prije deset. Hidalgo je gradić sa 100 hiljada stanovnika, razbacanih po okolnim brdima. Nema visokih zgrada, nizovi nedovršenih fasada, malih prodavnica, šarolikih odora po prašnjavim ulicama, starih automobila. Dvorana se polako puni. Tokom gotovo četverosatne prezentacije i diskusije postajala je sve punija tako da je više od 100 ljudi dočekalo kraj predavanja. Uslijedilo je uobičajeno slikanje. Meksikanci su bili oduševljeni prilikom da se mogu uslikati sa mnom i činilo mi se da sam se fotografirao sa svim prisutnim. Mnogo srdačnosti, zagrljaja, stisaka ruke i osmjeha – kao da sam im najrođeniji. Južnjački temperament.

Posjetio sam Davidovu kuću. U dvorištu nekoliko stolova s izloženim artifaktima iz privatnih kolekcija. Pet ljudskih lobanja za koje on tvrdi da pripadaju različitim rasama s različitih kontinenata. Keramičke figurine imaju neoubičajene kombinacije dijelova tijela – antropomorfne sa zoomorfnim. Najviše pažnje su mi privukle figure od žada. Profil Maja mi je odranije lako prepoznati, ili kasnijih Azteca. Ali, ovo kao da je bio prijelaz iz nekog ranijeg stadija prema srednjoameričkim, poznatim kulturama. Kroz glavu mi prolaze brojne tvrdnje da su Maje potomci Atlantiđana koji su nosili reptoidni kod. Te tvrdnje metafizičara uvijek sam primao s rezervom, jer mi trebaju naučni argumenti. Da li David u svojoj kolekciji ima jedan takav dokaz?

Nekoliko ceremonijalnih sjekira i noževa, sjajno urađenih, očigledno za velikodostojanstvenike. Odlično su očuvani, pretpostavljam da su mlađeg datuma izrade.

Posjeta prvoj lokaciji je nešto što je David posebno čuvao za moj posjet. Velika rupa u zemlji je djelomično bila pokrivena s dvije pravilne stijene, ravnih stranica, jedna je na sebi imala konkavno udubljenje. Na četiri metra dubine mala rupa. Kada se zavuče ruka osjeća se strujanje zraka. David tvrdi da je tu riječ o podzemnom tunelu. Moguće. Dajem mu instrukcije kako pristupiti otkopavanju. Napraviti kvadratnu rupu dimenzija 4x4 m ili pravougaonu 4x2 metra, ili pak platformu s nagibom od tridesetak stepeni prema potencijalnom prolazu. Sigurnost je od presudnog značaja. Morat će podgraditi prilaz drvenom podgradom.

Slijedila je večera sa jako začinjenom meksičkom hranom. David pažljivo motri da mi ništa ne nedostaje. Spavanje na prelijepom ranču u dolini okruženoj visokim planinama. Na ranču nekoliko jelena, potoci, sve zeleno i mirno. Iako udaljen od grada, ranč ima besprijekornu internet konekciju.

Slijedeći dan je poseban za mene. Posjeta San Felipe piramidama. Obično sam išao sjeverno ili istočno od Meksiko Sitija. Ovaj put sam s druge, zapadne strane. Vožnja puna serpentina. Dočekao nas je Don Thomas koji je čuvar ovog arheološkog lokaliteta već 25 godina i dobro poznaje njegove tajne. Govori o iskopavanjima i kako se arheolozi svaki put iznenade kada pronađu da su dimenzije znatno veče od onoga što su očekivali. Pogled mi leti dolinom. Na mnogim mjestima se jasno ocrtavaju kvadratne osnove nekadašnjih piramida koje su Meksikanci danas pretvorili u obradive površine. Najveća piramida je kolosalnih razmjera. Od dna do vrha više od 70 metara. Zvanično, arheolozi smatraju da je piramida napravljena na uzvišenju i misle da su originalne dimenzije upola manje.

Sa Don Thomasom se spuštamo niz terase piramide. U jednom zidu pokazuje na blok sa uklesanjem. Kaže, lani je arheologinja uklonila ovaj blok, iza je pronašla još jedan s uklesanim ljudskim licem. Iza njega je bio otvor, ulaz u vertikalni tunel. Spustili su konopce i ogledala i

zaključili da je dubina 40 metara. Logično. Kada pogledam prema vrhu piramide imamo tridesetak metara i tako dobijamo 70 metara o kojima sam naglas razmišljao na početku obilaska.

Moja rečenica da "gotovo šve što nas uče o drevnoj prošlosti jeste pogrešno" sasvim se lijepo uklapa u ovu lokaciju. Starost nije kasni "postklasicni period" (1200-1500 AD) niti klasični period (800-1200) kako se tvrdi u propagandnim materijalima, već je originalni kompleks znanto stariji. Nagađanja arheologa da je riječ o utvrdi ili gradu odakle su nadgledali trgovinu je tipičan primjer neznanja.

Sve stranice kompleksa piramida imaju pravilnu orijentaciju pema stranama svijeta. Dakle, graditelji su znali za energetske osobine geometrije piramida i da njihova orijentacija prema stranama svijeta pobuđuje kretanje energije unutar građevine. U Meksiku su vrlo rijetke piramide s pravilnom orijentacijom. Ova je drugačija. Predlažem Davidu da izvrši elektromagnetna i ultrazvučna mjerenja. Ova lokacija je gotovo u rangu sa gradom piramida Teotihuacanom. Šteta što je zapostavljena. Ima potencijal prvorazredne turističke atrakcije.

Još nekoliko neistraženih lokacija u okolini Hidalga. Kolapsirana zemlja upozorava na šupljine i moguće tunelske prolaze. Gomile kamenja, od kojih su neki pravilno obrađeni sa svih strana, vertikalno slagani zidovi, mnoštvo keramike na neobilježenim mjestima govore da su kutlurni slojevi u ovom dijelu Meksika brojni i bogati.

Susret sa Selinom, Davidovom spiriutalnom učiteljeljicom je bio poseban. Ona tri dana sedmično liječi, masira, iscjeljuje. Pred ulazom u skromnu kuću su redovi onih koji su došli pitati za pomoć. Davidov prijatelj, a Selinin rođak Daniel, nas je krišom uveo krzo prozor na stražnjem dijelu kuće. Selina se pozdravljala s prethodnim pacijentom. Čim me je ugledala počela je s pričom o piramidama. Bila je na mom predavanju, tako da nije bilo potrebe za gubljenje vremena na upoznavanje. Crtala je okolna brda tvrdeći da u njima postoje piramidalne građevine iz kojih izlazi energija prema kosmosu. Pitao sam je da li to energetska zraka predstavlja signal, ali odgovorila je negativno. Nema prijema. Govorila je o brojnim podzemnim tunelima. O brdu u Meksiko Sitiju ispod kojeg je zlatna piramida, ali na obroncima su podignute dvije crkve. Pitao sam je za bosanske piramide. Kaže da je riječ o moćnoj energetskoj mašini, sa bićima ispod površine, ali i s utjecajem bića van Planete u proteklih nekoliko hiljada godina.

Zamolio sam je da me, kad sam već ovdje, pregleda. Legao sam na krevet. Odmah je konstatovala da imam početak infekcije prostate i da mi je djelomično blokirana emotivna čakra. (Interesantno, iscjeliteljka Lupe, mi je to isto rekla dan prije.) Uslijedila je masaža. Kratka i punačka Selina je za nekoliko minuta bila u znoju dok je radila na meni. A ja – u bolovima. Snažno pritiskanje po stomaku, rebrima, leđima, vratu, probudilo bi i mrtvog. To sam joj i rekao,

a ona je nastavila da radi i da me maže prirodnim uljima. Kada je došla do tjemena, tada mi je laknulo. Snažno pritiskanje ipak nije izazvalo bol i rekoh joj da mi se taj dio sviđa. Svi su se u prostoriji nasmijali.

Iza mene je ušla Maria. Nakon pola sata pričala je o njenom tretmanu. Prije dvije sedmice su joj u bolnici dijagnosticirali tri zdravstvena poremećaja. Selina ih je odmah našla i potvrdila bolničku dijagnozu. Slijedila je masaža u kojoj je Marija zapomagala od bolova, plakala, uvijala se, ali nije mogla pobjeći od Selininih snažnih ruku.

Nakon tretmana dobio sam dvije litre biljnih sokova za čišćenje. Pitao sam je da li bi se uvrijedila ako bih joj platio. Reče, da joj je čast pomoći tako velikom ćovjeku. I još me je zadužila da pomognem Davidu u budućnosti.

Usput, Maria je dobila sedam litara sokova. Dobro sam prošao.

Nekoliko dana sam proveo u interesantom i šarolikom društvu.

- Pored našeg vozača Danijela, koji je farmer, još jedan Danijel: ovaj je biznismen koji prodaje solarne panele. Pasija mu je istraživanje fenomena NLO. U njegovoj kući smo na ručku, prethodni dan, vidjeli niz uokvirenih fotografija iz ovog domena.
- I Leo, koji je došao iz Meksiko Sitija prvi dan, već godinama proučava NLO fenomene, koji su ovdje sasvim uobičajeni. Oni zapravo vrlo slobodne govore u stanovnicima iz “unutrašnjosti” Zemlje i onima koji dolaze “spolja”.
- Lupe je iscjeliteljka iz Hidalga. Kaže da čim uspostavi dijagnozu pacijentima i sama osjeća njihovu bol. Liječi dodirom.
- Rolando, s velikim šeširom i bradom, iz kuće je donio skice kako su izgledali oni koji su ga “oteli” i odveli unutar piramidalnog uzvišenja. Jedan period mu se stalno dešavalo da ga odvode na mjesto gdje su bila vrlo “različita bića”.
- Profesor Silverio predaje u lokalnoj školi; u svakom susretu sa mnom bi započinjao pjesmu. Nada se da će me slijedecom prilikom naučiti “Marijači” pjesmama.
- Miguel, magistrant biohemije, je s entuzijazmom objašnjavao dijelove sistema prirodnih pećina u koje smo ulazili te se stalno preračunavao kako bi mogao stići do Visokog i volontirati s nama.

- Don Jose je mačetom krčio put ka travnatim terasama koje su napravljene u dalekoj prošlosti, pokazujući na obrađivane blokove i komade keramike.

Bilo im je sasvim normalno da će se novouspostavljena prijateljstva produbiti mojom slijedećom posjetom.

Morao sam primiti domaće breskve i sokove na putu za aerodrom. Nije vrijedilo da im objašnjavam da hranu ne mogu nositi za Houston. Rukovanje, zagrljaj, pa opet rukovanje, ceremonija je predviđena za bliske prijatelje. I to je procedura koju sam neprestano ponavljao.

6. HOLANDIJA

TAJNA NAJPOZNATIJIH HOLANDSKIH MUMIJA

Gradić Wiuwert na sjeveru Holandije mjesto je srednjevjekovne misterije. Prije više od 800 godina (1200.) podignuta je Nicolas crkva. Četiri stotine godina kasnije (1609.) plemićka obitelj Walta je sagradila dodatak crkvi: trostrani piramidalni krov i kupolastu podzemnu prostoriju koja je postala njihova grobnica.

Kada su građevinci radili na popravci crkve 1765. godine pronašli su drvene sarkofage, a u njima neraspadnuta tijela obitelji Walta. Tridesetak godina kasnije istraživači su pomnije proučili ovaj fenomen i zaključili da tijela nisu bila balzamovana niti zaštićena bilo kojim sredstvom. Na nepoznati način tijela su postala mumificirana. Vremenom su se osušila i težila samo četiri kilograma. Najboje su očuvane mumije na sjevernoj strani prostorije.

Izvan grobnice tijela bi se odmah raspadala u prašinu. Bilo je očigledno da grobnica ima karakteristike koje su omogućile da tijela ostanu neraspadnuta.

S obje strane kupolaste podzemne prostorije su dva manja prozora koja omogućavaju stalno strujanje zraka. Vlažnost je visoka, a temperatura niska. Međutim, kada je napravljena replika ove prostorije, nisu dobijeni isti rezultati.

Crkva je 1960-ih odlučila da se ne vrše nikakva nova istraživanja, jer nisu mogli dokučiti tajnu grobnice Walta.

Ono o čemu nisu vodili računa je slijedeće:

- Podzemna prostorija se nalazi na sjecištu dvije podzemne energetske linije (ley-line)
- Krov iznad prostorije je trostrana piramida
- Prostorija je kupolasta, što predstavlja jedan od tri najmoćnija energetska geometrijska oblika (piramida, kupola, sfera)

- Orijentacija stranica podzemne prostorije se pokalapa sa stranama svijeta što osigurava suglasje s energetskim kretanjima na Planeti (istok-zapad, sjever-jug)

Kombinacija energetskih strujanja piramida i ley-lines unapređuje molekularnu strukturu. Tijela se ne raspadaju, već mumificiraju.

Ned. Herv. Kerk.
pl.m. 1200 Gebouwd. 14e. 17e en 18e eeuw gewijzigd.
1860-1870 ommetseld. Toren 1888 gesloopt.
Houten klokkenstoel.
Onder verhoogd koor grafkelder met gemummificeerde lijken.
KON. NED. TOERISTENBOND A.N.W.B.

7. SVEDSKA

ANUNDSHOG – NAJVEĆI ŠVEDSKI TUMULUS

Najinteresantije arheološko nalazište u Švedskoj je nesumnjivo kompleks pet tumulusa i nekoliko megalitnih krugova Anundshog u centralnom dijelu ove skandinavske zemlje. To je ujedno i najslabije shvaćeno nalazište za akademske historičare i arheologe. Na njemu su pokazali svoje raskošno neznanje.

Nalazište su nazvali Anundshog, prema plemiću Anundu koji je vladao ovim krajevima milenijumima nakon što je kompleks izgrađen. Za uspravljene megalitne blokove tvrde da je riječ o "kamenim brodovima". Za tumuluse kažu da su "vjerovatno grobnice" koje su podizane u čast "vlasnika brodova" koji su plovili prema "kraljevstvu mrtvih". Misle da su velikaši "kremirani ispod tumulusa" (naravno, jer ne nalaze kosti istih). Pretpostavljaju da je kompleks izgrađen prije dvije hiljade godina.

Nikakva arheološka istraživanja se ne vrše jer se zadovoljavaju svojim nagađanjima i kvazinaukom.

Dvije izdužene elipsaste megalitne formacije sa centralnom osi su usmjerene prema centru tumulusa. Na toj liniji su dva centralna obla kamena monolita. Podzemna energetska linija (ley-line) se pruža ovom osovinom. Ova oblast obiluje podzemnim vodenim tokovima koji generiraju energiju.

Ukoliko vam izmjere auru prije ulaska u megalitni krug ona je normalna, do jednog metra. Popnete li se na kuglu u centru megalitnog kruga aura vam naraste do 15 metara.

Stanete li na vrh tumulusa i postavite metalnu podlogu pod noge sve čakre u tijelu se sužavaju, a potpuno se otvara sedma čakra, jer postajete provodnik za energetsko isijavanje kroz sami vrh tumulusa.

U obližnjoj šumi su postavljeni pojedinačni blokovi koji reflektiraju energetska kretanja prema ovom kompleksu. Kao da prikupljaju svu energiju iz okoline i šalju je prema tumulusima. Ne

čudi da je najveći tumulus na švedskom tlu, 14 metara visok s radijusom od 60 metara, podignut upravo ovdje.

Za sada se ove pojave mogu mjeriti radiestezijskim aparatima. Svjedoče nam da su drevni graditelji poznavali podzemne i nadzemne energetske tokove bolje od nas.

U seocetu Tibble, u švedskoj provinciji Vastmanland, nalazi se djelomično sačuvan kameni labirint. Nekada je 2.000-3.000 oblih kamenica bilo ugrađeno u ove nadzemne linije labirinta. Danas nedostaje 90% građevinskog materijala. Švedsko tlo je nekada imalo 300 sličnih labirinata od ukupno 500 koliko ih je bilo u Europi.

Zanemareni fenomeni prošlosti su praćeni sa šaljivim objašnjenjima arheologa. Za labirint tvrde da je u centru bila djevojka, a mladić je morao proći put do nje da je "spasi".

Obrazovni system na Planeti je usmjeren na limitiranje znanja mladih ljudi, stručnjaka, koji nisu u stanju da razumiju arheološka nalazišta prošlosti. Energetska i spiritualna dimenzija je potpuno zanemarena, a fizička čula znatno reducirana.

att samla människor; kanske har man här hållit fester till de begravdas ära.

The stone-ships at Anundshög are two of the largest of their kind in Sweden. They are probably graves built in the form of ships in the first century A.D. There are three other smaller stone-ships in the area. The graves have not been excavated, but they were probably built in memory of great men and important boat-owners. The stone-ships symbolised the real ships on their way to the kingdom of the dead, perhaps to honour a chieftain who died in a foreign country.

torv som troligen skars ur en torvtäkt nordväst om gravl
några drängar plundra högen, men de gav upp när de ha
Det stora hål de grävde fylldes igen på 1970-talet.

Anundshög is the largest tumulus in Sweden - 14 metres high and 60 metres in diameter. These burial-mounds were probably built over cremation sites, where the dead body was cremated together with the burial gifts. We do not know who was buried here, but it was probably a very important man - perhaps a king. In the Middle Ages general assemblies were held at Anundshög. Perhaps the locals stood on the mound, or within the boundaries of a stone-ship, and discussed matters of importance.

This is the only remaining prehistoric labyrinth in the whole province of Västmanland. The entrance faces sunset and we can only guess that the labyrinth was used during various spring rituals. Perhaps a girl was placed at the centre of the labyrinth and a boy had to find his way into the middle to 'set her free'. Laying the stones in a labyrinth was precision work. 2000 - 3000 stones were carefully laid in place to achieve the necessary neat pattern.

ALES STENAR – MEGALITNI OVAL NA JUGU ŠVEDSKE

Na krajnjem jugu Švedske nalazi se megalitna lokacija Ales Stenar. Najbliži veći grad je Malmo udaljen 80 km, gradić Ystad je 20 km, a ribarsko selo Kaseberge na pola kilometra od prahistorijskog nalazišta.

Ystad je turistički gradić koji privlači posjetioce tokom ljetnih mjeseci iz Danske, Švedske i Poljske. Poznat je po plažama, toplijem dijelu Baltičkog mora nego na sjeveru i lokacijama iz popularnih krimi romana. Oskudni saobraćajni znakovi na putu prema ovom spomeniku ne nagovještavaju da je megalitna lokacija od posebnog kulturnog značaja.

Uz samo more, na proplanku koje ima komandnu poziciju, dominiraju uspravljeni megaliti koji formiraju ovalni oblik. Ukupno ih je 59, računajući i dva koja više nisu na svojim originalnim lokacijama. Nekoliko ih je tokom milenijuma razbijeno na dva ili tri dijela, ali su vraćeni u prvobitni položaj i zaljepljeni. Blokovi su omeđili prostor od 69 metara dužine i 15 metara širine. Geolog Nils Alex Molner ove megalite naziva "mlađom sestrom engleskog Stonehengea."

Uočljivo je da megalitni oval započinje s izrazito velikim megalitom, visokim 2,20 m iznad površine zemlje. Tačno preko puta, na drugom kraju, je još viši megalit, koji s ukopanim dijelom dostiže tri metra visine. Njihova masa je šest, odnosno osam tona. U njihovom sastavu dominira kvarcni kristal.

Sasvim drugačiji je sastav ostalih blokova, sivi i crveni kamen, koji se pružaju ostatkom ove megalitne konstrukcije. Nepravilni su, ali su svi uspravljeni i čvrsto uglavljeni u krajolik. Prosječna masa im je od 1-2 tone.

Ales Stenar u prijevodu znači "Aleove stijene". Ale je bog, jer činilo se nekadašnjim stanovnicima, samo je on mogao prenositi ove blokove i ukopavati ih na ovoj morskoj litici.

Na prilazu ovoj lokaciji smještena su dva pisana objašnjenja o svrsi Ales Stenara. Prvo je ono iz arheoloških krugova. Tu su svašta "udrobili", namjerno zamagljujući činjenicu da ne znaju o čemu je riječ. Pominju Vikinge iz 800-1050 godine nove ere, koji su, prema njihovim tvrdnjama, često pravili kamene građevine u obliku brodova. Stoga su ovu lokaciju nazvali **ovalnim kamenim brodom**. Tu je i Željezno doba, zatim pominju i Bronzano doba, tri hiljade godina

unatrag, kada su, kako tvrde, pravljene megalitne građevine “slične brodovima” na drugim lokacijama. Pišu i o radiokarbonskim datiranjima uzoraka uglja i drveta koja idu unatrag do hiljadu ipo godina.

Ali, ne govore ništa o jedinom radiokarbonskom datiranju materiijala pronađenom ispod megalita, starom više od 5.000 godina.

Tipične dezinfromacije arheologa koji falsificiraju povijest jer im se ne uklapa u njihovu sliku.

Na drugom panou je drugačije objašnjenje ovog monumenta. Detaljno je razrađena mogućnost da je Ales Stenar zapravo veliki **kosmički kalendar** koji je označavao dolazak ljetnog i zimskog solsticija, te proljetne i jesenje ravnodnevnice. Pri tome je prisutnost sunčeve svjetlosti u megalitnoj ovalnoj površini bilo identično procentu trajanju dana (1/2, 1/4 ili 3/4) tokom različitih godišnjih doba.

Na web stranici Wikipedije pominje se samo “službena” verzija, a ona druga je odavno izbačena.

Primjera radi, arheolog Martin Rundkvist, urednik arheološkog magazina “Fornvannen” je izjavio:

“Ideja da je kameni brod astronomski kalendar nema uporišta među akademskim arheolozima! Ales Stenar **vjerovatno** predstavlja nadgrobne spomenike.”

Tipično za “akademske arheologe”. Ne znaju objasniti, ali znaju napadati snagom svoje pozicije i titule.

A onda se ovoj zbrci pridruže turistički vodiči i, ponovo, Wikipedia, koji ovu lokaciju nazivaju “**Vikinškim grobljem** starim 1.400 godina”.

Da li je istina u okviru ove tri opcije, ili je nešto četvrto?

Megalitni krugovi, ili u ovom slučaju, ovali, su prisutni u krajoliku Europe, Azije, sjeverne Amerike i Afrike hiljadama godina. Ozbiljna proučavanja ih svrstavaju u doba 5.000-8.000 godina unatrag, ali nema sumnje da najstariji potiču prije kraja zadnjeg Ledenog doba.

Redovno se nalaze iznad podzemnih energetskih linija ("ley lines") te podzemnih vodenih tokova. Megaliti imaju sposobnost da primaju energiju iz ovih podzemnih izvora, zadržavaju je i onda polako isijavaju. Megalitni krugovi stvaraju jako energetsko polje.

Nekoliko stotina kilometara sjevernije nalazi se švedska megalitna lokacija s, dva kruga, pod nazivom Anundshog. Mjerenja moje aure, bioenergetskog omotača, prije ulaska u krugove, pokazali su širinu od jednog metra. Nakon što sam ušao u krug i ostao desetak minuta, aura se proširila na 15 metara. Šira aura stvara mogućnosti za razvoj spiritualnih čula i ojačava naš imunitet.

Megalitni krugovi na tlu Velike Britanije, Francuske, Švedske, Portugala, Senegala, Indije, Indonezije, SAD i drugih zemalja su najbolja škola u prirodi koja je oblikovala ljude koji su **živjeli u harmoniji s prirodom te balansirali fizičko i spiritualno tijelo**. To je prvi razlog njihovog postojanja.

Drugi je kosmički kalendar. Posmatranje neba, projekcija kada je sunce najjače i najprisutnije, kada je energija naše Planete najjača (ljetni solsticij), su najvrijednije informacije za čitavu zajednicu. Slijedi proljetni i jesenji ekvinocij, doba agrikulturnih aktivnosti i primanja darova Majke Zemlje.

Treći je ljekoviti karakter, zdravstvene beneficije, oporavak aure, bolji protok energija kroz naše čakre.

Da li je hiljade godina nakon njihovog podizanja neko sahranjivan u blizini, ili je palio vatre, sasvim je nebitno. Važno je da otkrijemo davno zaboravljeno znanje i naše sposobnosti.

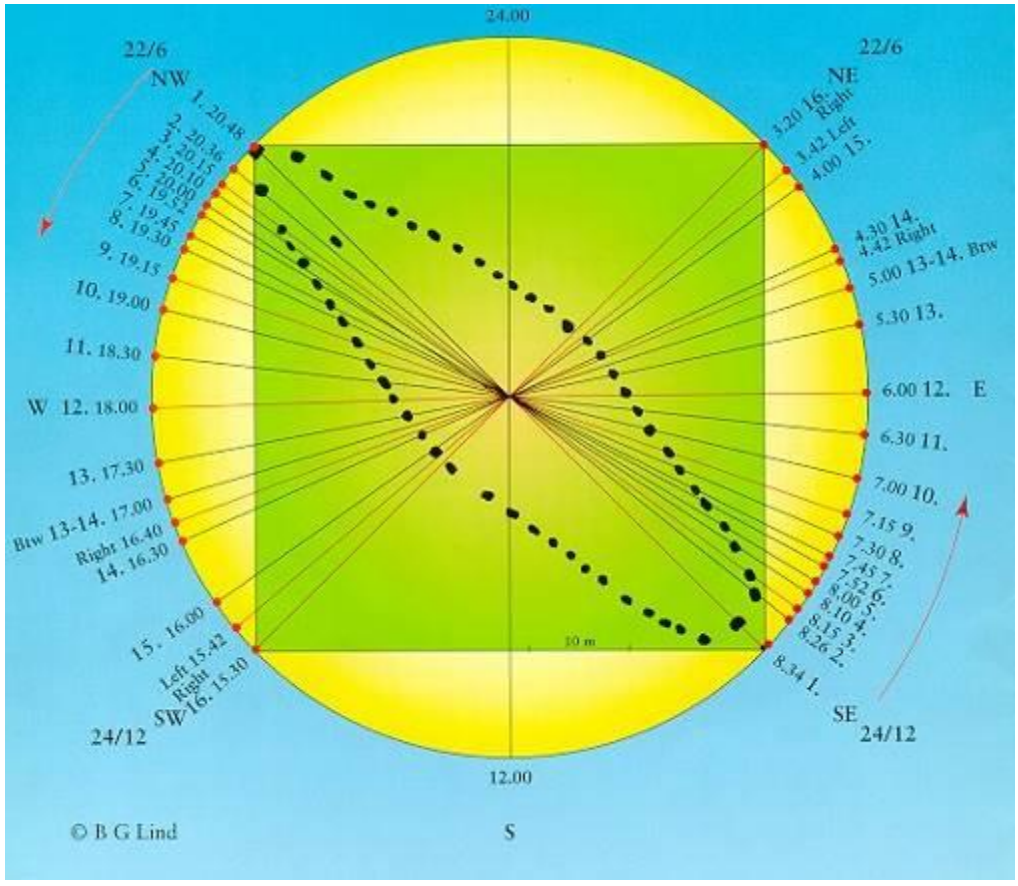
24.00
22/6
NW
1. 20.48
2. 20.36
3. 20.25
4. 20.15
5. 20.05
6. 19.55
7. 19.45
8. 19.30
9. 19.15
10. 19.00
11. 18.30
W 12. 18.00
13. 17.30
Btw 13-14. 17.00
Right 16.40
14. 16.30
15. 16.00
Left 15.42
Right
SW16. 15.30
24/12
22/6
NE
3.20 16. Right
3.42 Left
4.00 15.
4.30 14.
4.42 Right
5.00 13-14. Btw
5.30 13.
6.00 12. E
6.30 11.
7.00 10.
7.15 9.
7.30 8.
7.45 7.
7.52 6.
8.00 5.
8.10 4.
8.15 3.
8.26 2.
8.34 1.
SE
24/12
10 m
12.00
© B G Lind
S

8. CESKA

PRAG: PRVA ENERGETSKA SOBA S KAMENOM IZ TUNELA RAVNE

“Aura medical” klinika iz Praga čiji je osnivač i direktor dr. Peter Hajduk, odnedavno svojim pacijentima nudi i nesvakidašnju energetsku sobu koja je u potpunosti ispunjena kamenom iz podzemnog labirinta Ravne. Police i plafon su napravljene od daske iz Visokog.

Niz mjerenja koje je provela Fondacija, ali i naši suradnici iz Srbije, Hrvatske, Češke, Velike Britanije, Italije, itd. pokazali su prisutnost visokih koncentracija različitih vrsta energija u tunelima Ravne: elektromagnetizam, ultrazvuk, Šumanova rezonanca, negativna ionizacija. Ova energija, uvjeren je dr. Hajduk, deponira se i u kamen koji postaje svojevrsni energetski talisman. Istakao je da njegovi pacijenti izuzetno dobro reagiraju na boravak u ovoj sobi.

Inače, dr. Hajduk je specijalizirao traumatologiju i estetsku hirurgiju, a u posljednje vrijeme posvećen je istraživanju načina korištenja matičnih stanica, najmanje invazivnim načinima operacija, liječenjima energijom, homeopatiji i akumpunkturi. Njegova klinika zapošljava 20 stručnjaka iz oblasti rekonstruktivne hirurgije, ginekologije, plastične hirurgije, oftalmologije, dermatologije, itd.

9. INDONEZIJA

GUNUNG PADANG I PIRAMIDA SVJETLOSTI

U posjeti Indoneziji boravio sam od 12.-16. maja 2014. Cilj mi je bio da sa indonežanskim naučnicima istražim lokaciju Gunung Padang kao potencijalnu piramidu.

Moj domaćin u zapadnom dijelu otoka Jave bio je pronalazač potencijalne piramide geolog dr. Danny Hilman. Upoznao me je s historijatom arheološke lokacije Gunung Padang te četiri kulturna sloja koja su pronađena geofizičkim mjerenjima. Primjenio je metode geoelektričnog, geomagnentog i GPR snimanja.

Prvi kulturni sloj je megalitna lokacija koja ima starost od 2.300 godina. Riječ je o najvećem megalitnom nalazištu u Jugoistočnoj Aziji. Druga lokacija je starosti od 7.000 godina i jasno pokazuje vještački vezivni materiijal između oblikovanih ploča vulkanskog kamena. Treća lokacija je starosti od 10.000 godina, a četvrta, prema posljednjim radiokarbonskim analizama, starija od 23.000 godina.

Unutar piramidalne građevine prekrivene zemljom, vegetacijom i mlađim kulturnim slojevima, dr. Danny Hilman je otkrio postojanje trouglastih komora, unutrašnjih tunela i vodenih tokova. Korišten je i sloj pijeska iz obližnje rijeke kao sloj građevine.

Začuđujuće su sličnosti između Bosanske piramide Sunca i Piramide Padang u Indonezije. Obje imaju geometriju piramide, korišten je lokalni materijal, identificirane su komore i unutrašnji prolazi, te vodeni tokovi. Bosanska piramida Sunca locirana je locirana iznad željezne ploče/rude, a indonežanska koristi vulkanski kamen (željezo) kao građevinski materijal. Željezo generira vlastitu elektromagnetnu energiju. Korišteni su materijali koji imaju konduktivna energetska svojstva. Kvarc u BiH i kvarcni pijesak u Indoneziji. Voda ima vrlo važnu ulogu, od generiranja elektriciteta do ljekovitih kvaliteta.

Impresioniran vidjenim, dao sam punu podršku kolegi dr. Hilmanu i njegovom timu te im predložio daljnje korake u razvoju projekta.

SITUS MEGALIT
GUNUNG PADANG
3 KM

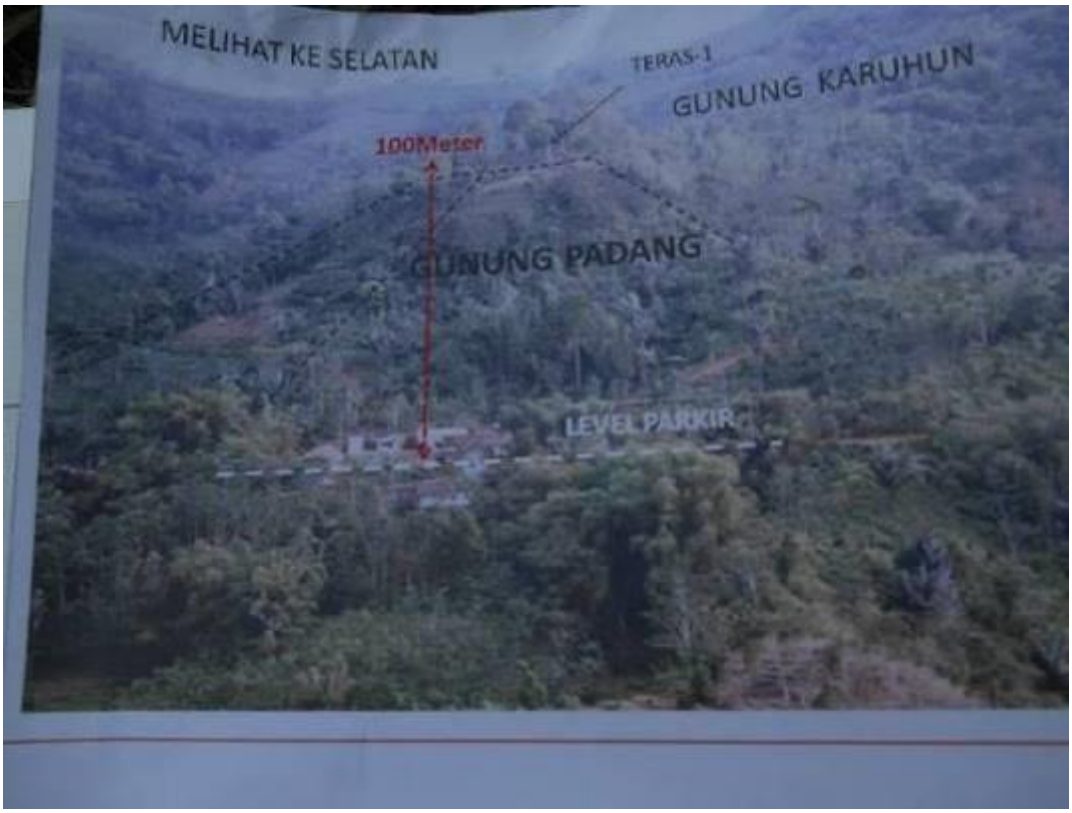
MELIHAT KE SELATAN
TERAS-1
GUNUNG KARUHUN
100Meter
GUNUNG PADANG
LEVEL PAJAKIR

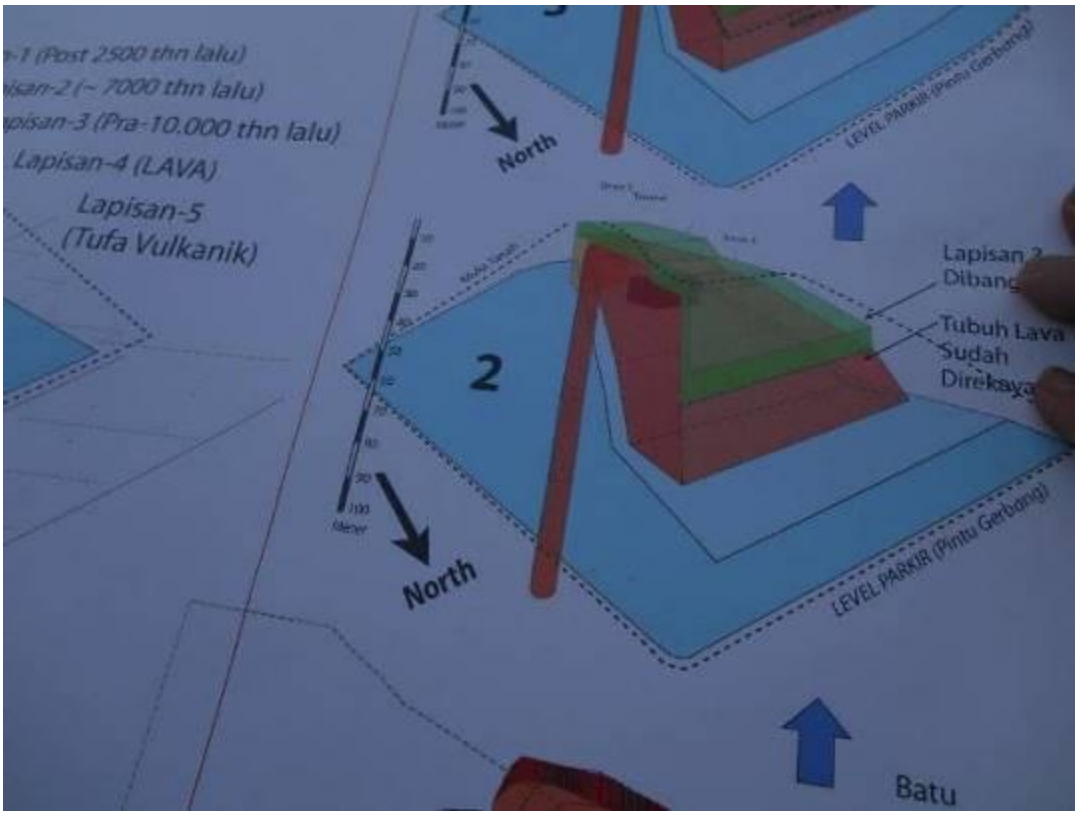
-1 (Post 2500 thn lalu)
isan-2 (~ 7000 thn lalu)
pisan-3 (Pra-10.000 thn lalu)
Lapisan-4 (LAVA)
Lapisan-5
(Tufa Vulkanik)
North
2
Lapisan 2
Dibang
Tubuh Lava
Sudah
Direkaya
LEVEL PARKIR (Pintu Gerbang)
North
Batu

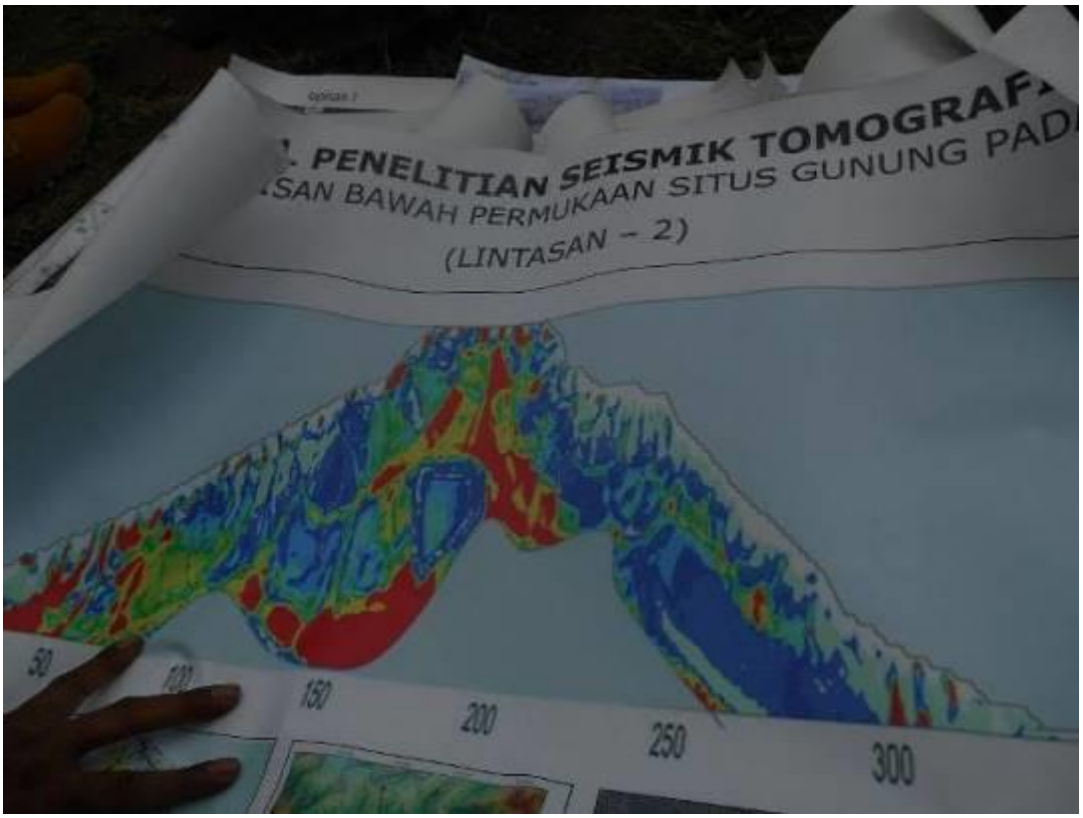
PENELITIAN SEISMIK TOMOGRAF
SAN BAWAH PERMUKAAN SITUS GUNUNG PAD
(LINTASAN – 2)
50
100
150
200
250
300

10. ALBANIJA

TIRANA: KAMENE KUGLE U ALBANIJI

Fenomen kamenih kugli je globalni prahistorijski fenomen. Materijali koji su korišteni za obradu su uvijek bili izuzetno čvrsti, kao što je to granit u Kostariki ili Bosni, odnosno vulkanski kamen u Meksiku ili Uskršnjem Otoku.

U centru Tirane (Albanija), u Geološkom zavodu, nalazi se kamena kugle promjera 125 cm i procjenjene mase od 7,5 tona. Materijal je vulkanski s visokim procentom željezne rude. Oblik je pravilna sfera.

Kugla je pronađena u sjevernoj Albaniji prilikom gradnje puta. Uz ovu bilo ih je još nekoliko ali su tokom radova oštećene.

11. SJEDINJENE AMERICKE DRZAVE

TUZIGOOT

Tuzigot nacionalni spomenik (Tuzigoot National Monument) nalazi se na sjeveroistoku američke savezne države Arizona. Južno od grada Flagstaff, a nedaleko od gradića Cottonwood, smješteni su ostaci naselja Sinagua indijanaca. Procjena je da je Tuzigoot u vrijeme procvata bio dom za 250 ljudi u 110 prostorija. Pojedine stambene cjeline su dostizale dva ili tri sprata. Imali su malo ili nimalo prozora, što znači da je ulaz bio preko krova, putem ljestvi. Masivni zidovi su građeni od kamena, a kao vezivo je korštena glina ili blato. Tuzigot je jedino arheološki obrađeno naselje od njih 40 koliko ih ima u dolini Verde (Verde Valley).

Bazirano na uzorcima drveta, pronađenim na lokaciji, pretpostavlja se da je Tuzigot bio naseljen od 12.-15 stoljeća (1125.-1400. CE). Smješten je na manjem uzvišenju koje ima tri trokutaste stranice. Tuzigot ima komandnu poziciju u dolini Verde. Prema sjeveru je pogled na Sycamore kanjon, ka jugu i zapadu je rijeka Verde, a na horizontu su vidljivi kanjoni i doline. Ime koje se danas koristi je iz jezika Apači indijanaca (tu-zigoot – “iskrivljena voda”, a prema geometriji obližnjeg jezerceta Peacks).

Lokacija je bila zaboravljena od XV stoljeća do 1933. kada dva studenta arheologije Louice Caywood i Edward Spicer, sa University of Arizona, započinju iskopavanja. Nakon što su sa svojim timom otkopali četiri hiljade kubika zemlje i dvadeset hiljada kubika građevinskog materijala, počeli su se pojavljivati ostaci naselja. Slijedio je dvogodišnji proces rekonstrukcije: djelomično su obnovljeni zidovi i nekoliko prostorija. Korištene su savremeni građevinski materijali, uključujući cement i malter.

Historičari ovo naselje povezuju s kulturom Sinagua. Nazivaju ih “pueblo ljudima” ili “pueblo indijancima”. Sinagua su se prostirali od sjevera Arizone, danasnjeg Flagstaffa, do juga ove države, danasnjeg Phoenixa. Ime “Sinagua” je dao arheolog Harold Colton po ugledu na stariju špansku kovanicu za ovaj kraj (sine agua – bez vode). Španicima nije naime bilo jasno da obližnji vijenac planina “San Francisco Peaks” nema rijeka kao što je to bio slučaj u njihovoj zemlji.

Ovo su uobiičajeni podaci koje turist može naći na lokaciji, čuti od vodića ili pročitati u brošurama.

Činjenica je da 1425. godine posljednja lokacija koja pripada ovom kulturnom krugu, Montezuma Castle, bila napuštena.

Nema potomaka ove kulture. Ne znamo njihovo pravo ime, niti izgled, navike, duhovna ubjedenja, imena naselja. Danas ih zajednickim imeniteljem zovu “indijancima” mada oni nisu bili indijanci. Nekoliko klanova naroda Hopi, koje obitava u blizini, smatra da vuku porijeklo od ove kulture.

Na vrhu naselja smještena je i najveća terasa nalik tornju. Pravougaonog je oblika, izgrađena od masivnih zidova. Nema krova. Četiri ugla ove terase orijentisana su nepogriješivo prema stranama svijeta. O ovom astronomskom položaju brošure niti enciklopedijske reference ne govore ništa.

Slično kao i Anasazi, tako je i ova kulturna oaza prestala da živi prije dolaska španjolskih konkvistadora.

I otišla u zaborav.

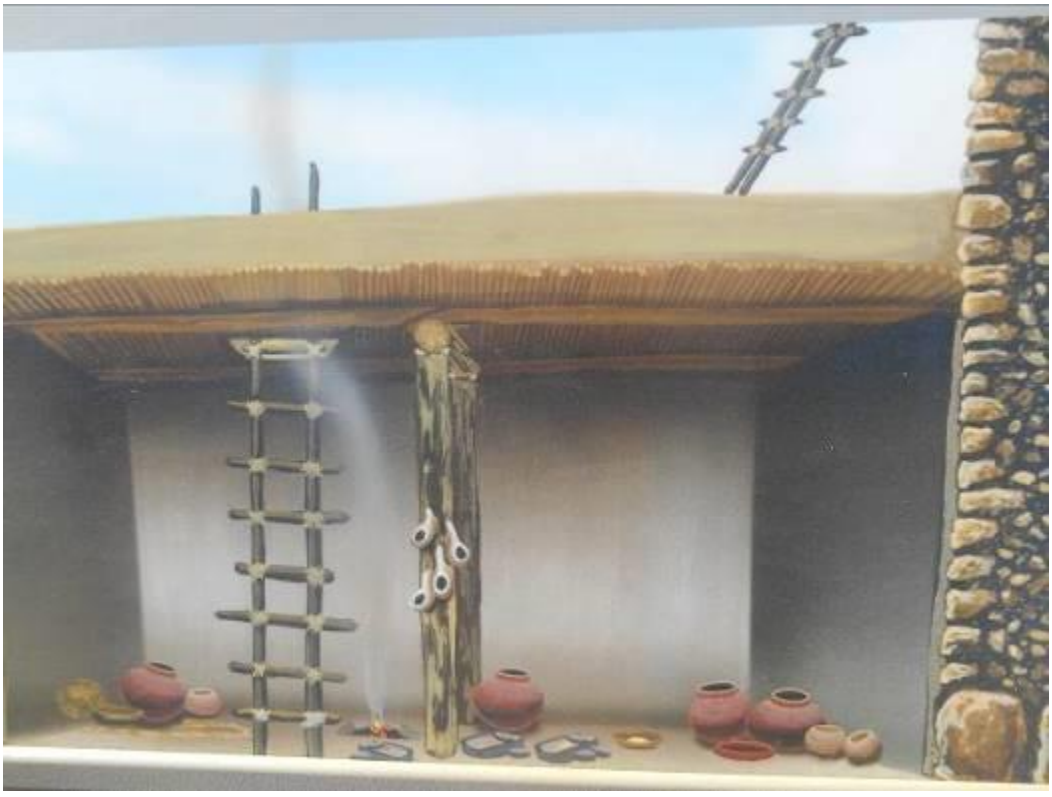

Hilltop site before excavation (1933)

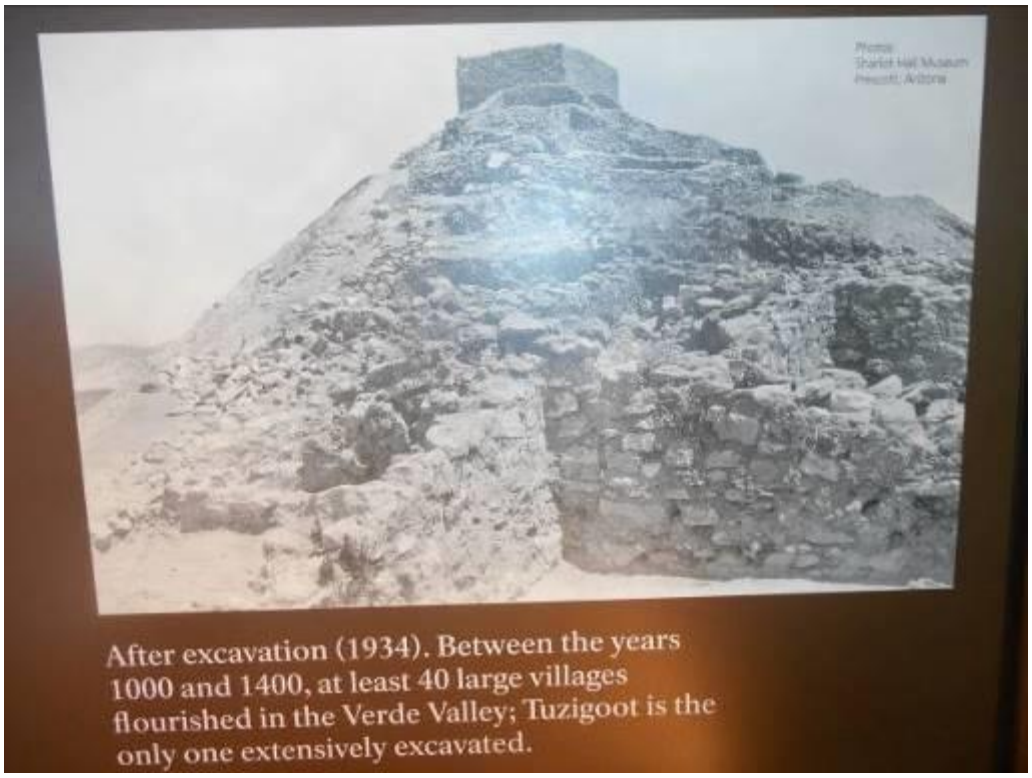

After excavation (1934). Between the years 1000 and 1400, at least 40 large villages flourished in the Verde Valley; Tuzigoot is the only one extensively excavated.

V-V PETROGLIFI

Malo poznato, ali najznačajnije i najveće nalazište petroglifa kulture Sinagua je na lokaciji "V-bar-V ranča" u centralnoj Arizoni. Petroglifi su, inače, uklesanja u kamenu i ima ih posvuda na svijetu.

Do 1994. rančeri su držali ovu lokaciju i čuvali petroglife od vandalizma, kada su ih prepustili Nacionalnoj direkciji šuma. Ovo je najbolje očuvana lokacija s petroglifima, ali još uvijek nije proglašena nacionalnim spomenikom.

Ukupno je 1.032 uklesanja, na 16 kamenih panela. Najčešći je zoomorfni motiv: zmije, kornjaće, kojoti, jeleni i antilope. Slijede antropološki petroglifi, te geometrijski oblici, prije svega spirale, krugovi i mreže.

Vidljvio je da svi petroglifi pripadaju istom stilu. Nema preklapanja, niti kasnijih uklesanja. Ista im je dubina, jednako su udaljeni jedni od drugih. Zaključak: nastali su svi u isto vrijeme, od jednog autora.

Pretpostavlja se da su autori petroglifa kultura Sinagua, koja je bila u ovom regionu od XII-XV stoljeća. S obzirom na blizinu rijeke, predio je bogat vegetacijom i ne čudi prisutnost ljudi.

Zvanične informacije su vrlo šture u objasnjenju petroglifa i njihovom stvarnom značenju. Zbilja, nije lako protumačiti ideje davnašnjih autora izražene u smbolima. A pogotovo ako su one astronomskog karaktera. Tada ih zvanična nauka i ne želi prihvatiti kao takve.

Na glavnom kamenom panelu, omanjoj litici, postoji geološko raspuknuce. U njemu su čvrsto uglavljena dva kamena. Oni daju sjenu na kamenom panelu, koja se kreće kako se pomjera sunce na horizontu. Odmah u nastavku se nalaze obrađena udubljenja u kamenom zidu, koja nalikuju na putanje planeta Sunčevog sistema. Većina piktoglifa je smještena u donjem dijelu ove stijene.

Prateći sjenu ova dva kamena tokom dvvanaest mjeseci godišnje, može se zaključiti da piktoglifi upravo odgovaraju sunčevim mjenama i opisuju glavne astronomske i agrikulturne aktivnosti. Naime, simbol za sunce biva prekriven sjenom tokom ljetnog solsticija, a u okviru pravougaone

sjene su aktivnosti koje se tada odvijaju. Isto važi i za ekvinocije, periode sjetve, mjesece kada se održavaju najznačajniji rituali, sezone lova na različite životinje, periode različite energetske snage Majke Zemlje.

Najedamput, pred nama oživi ovaj kalendar u litici. Ispred nas su zapisani svi mjesečni događaji koji se ponavljaju iz godine u godinu.

I kao da nam se ukazuju ruke šamana koji je budno pratio približavanje različitih perioda važnih za njegove sunarodnjake.

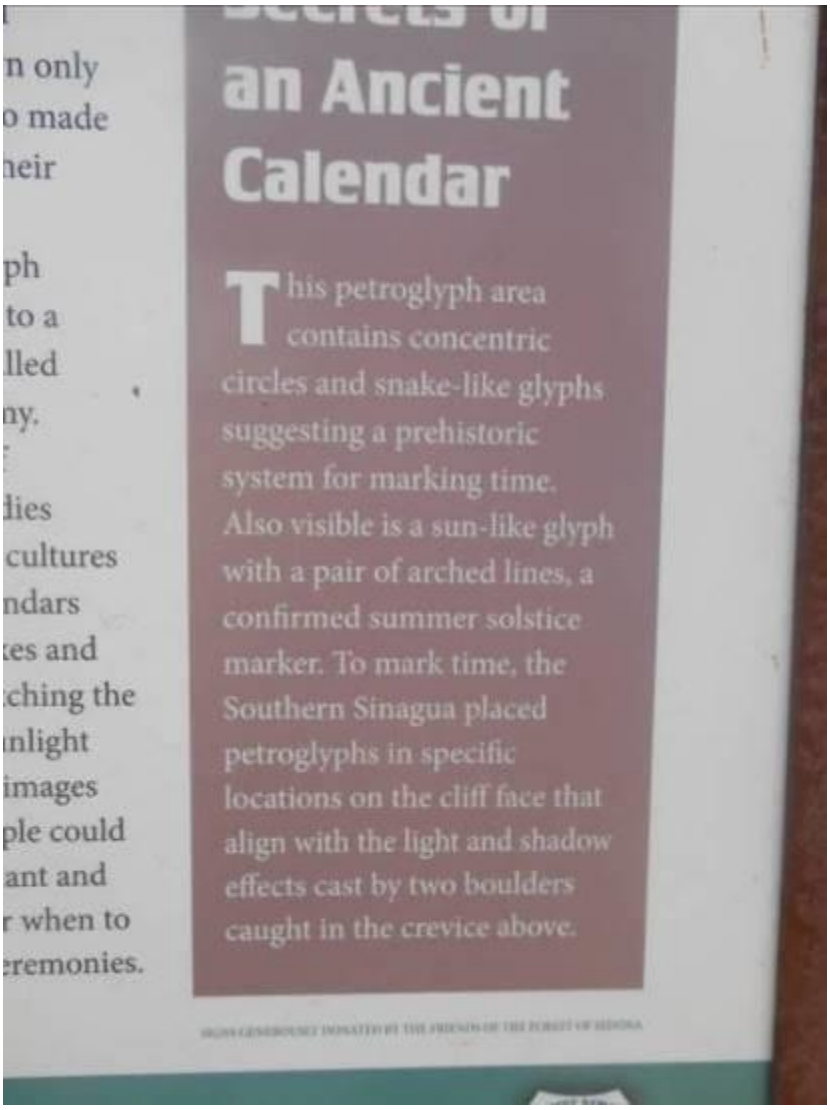

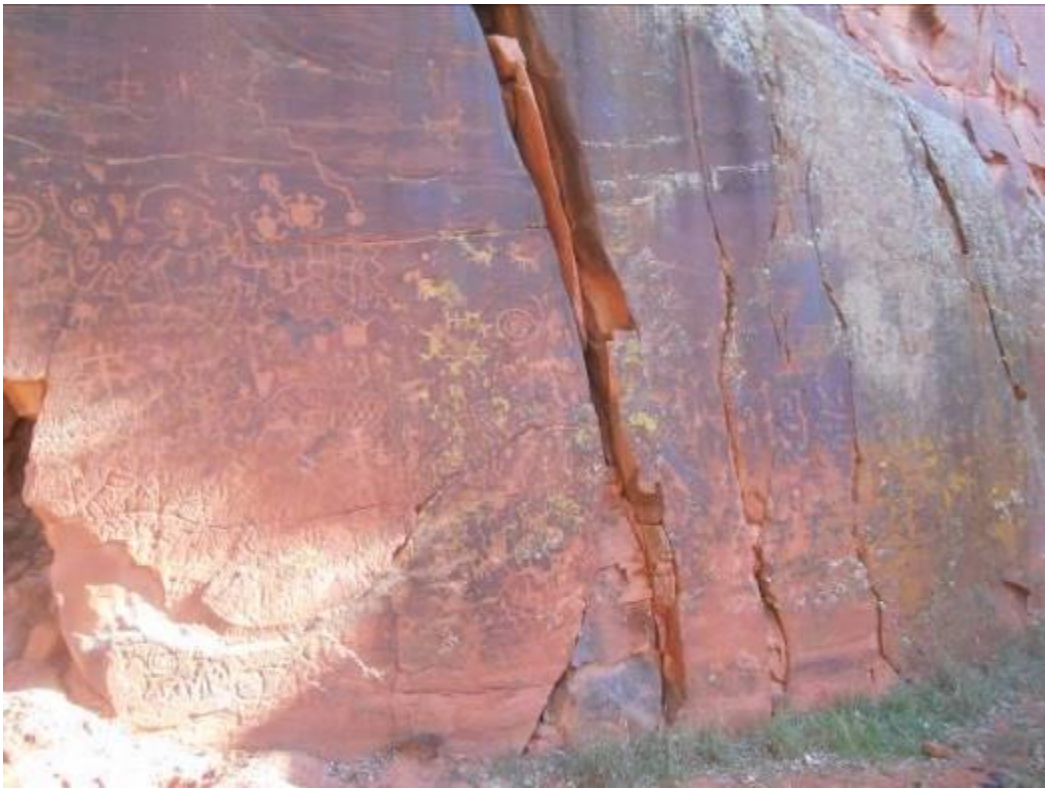

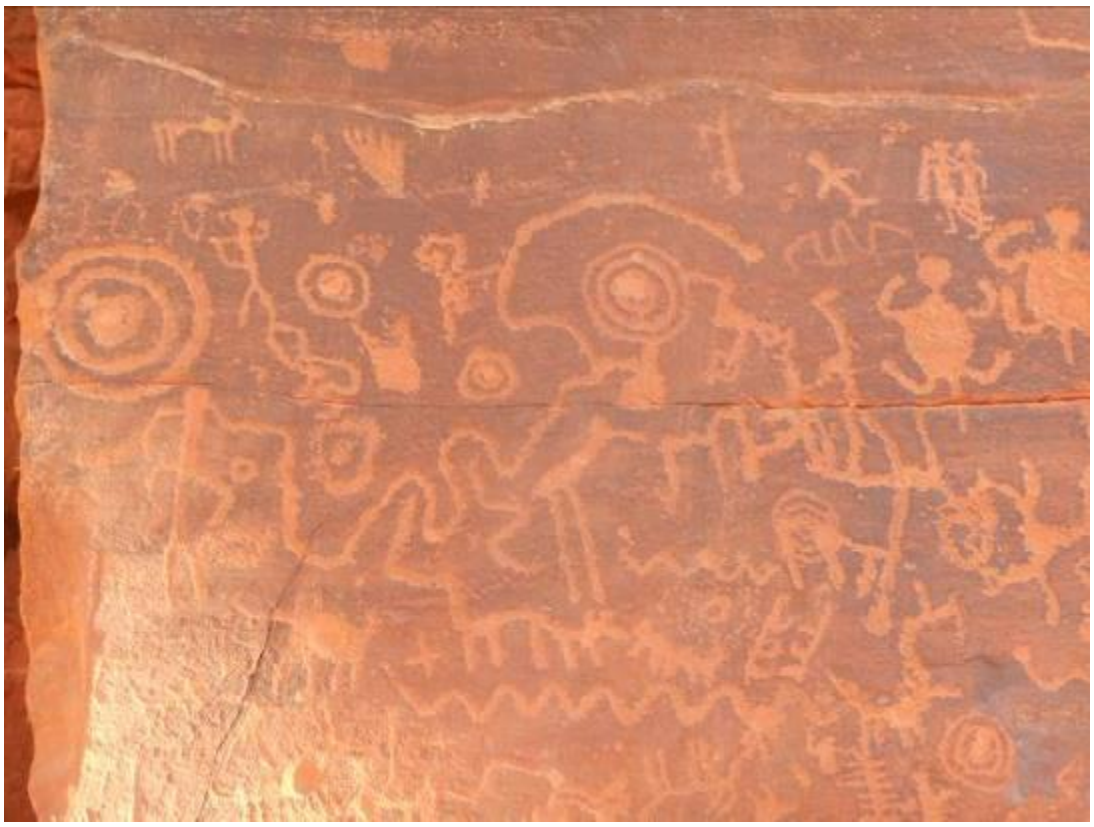

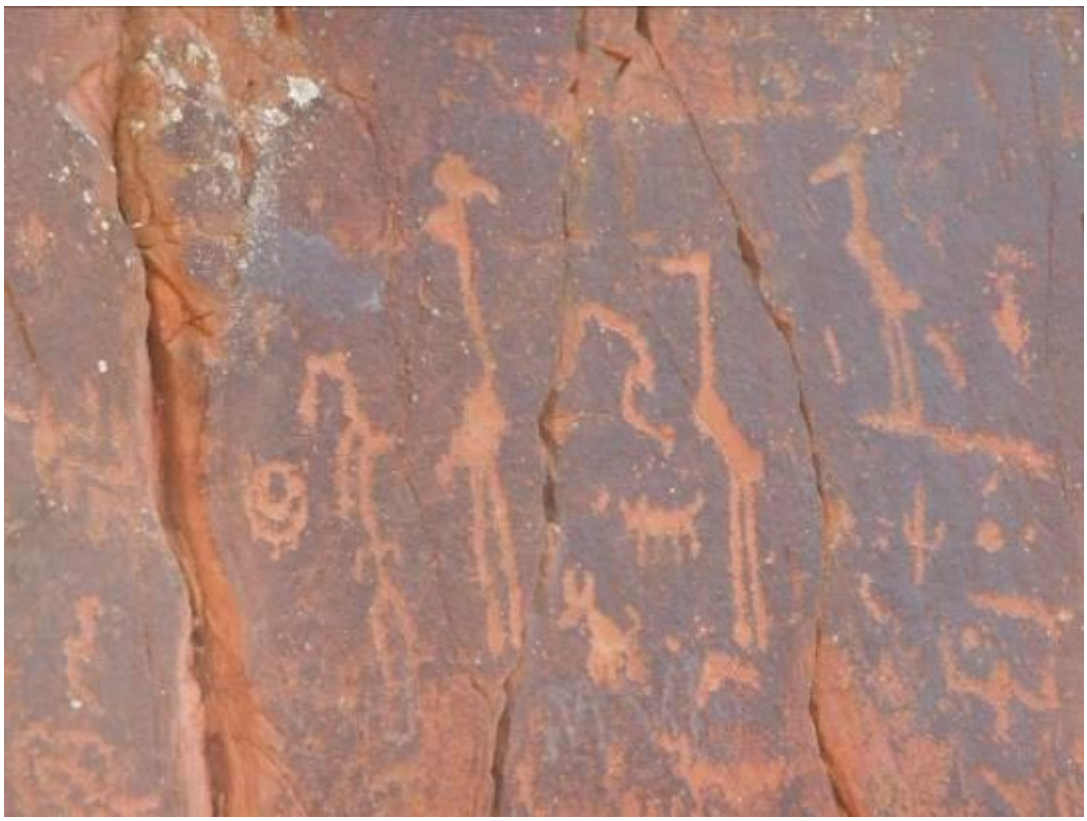

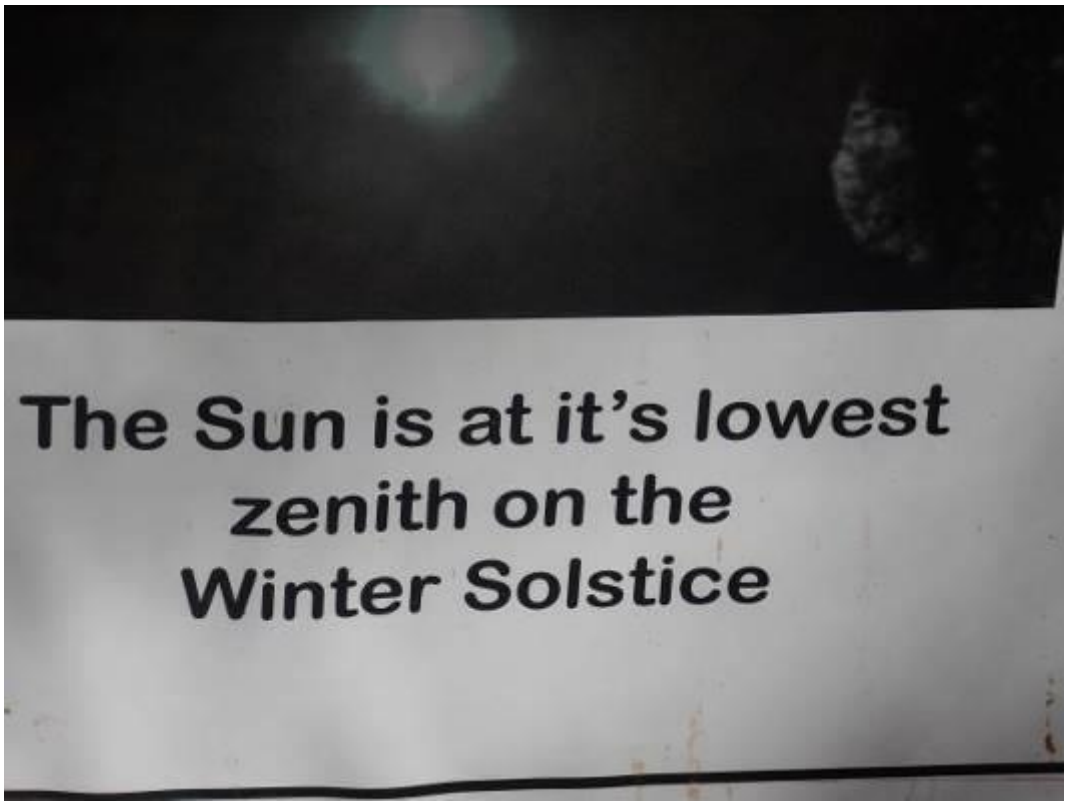
The Sun is at it's lowest
zenith on the
Winter Solstice

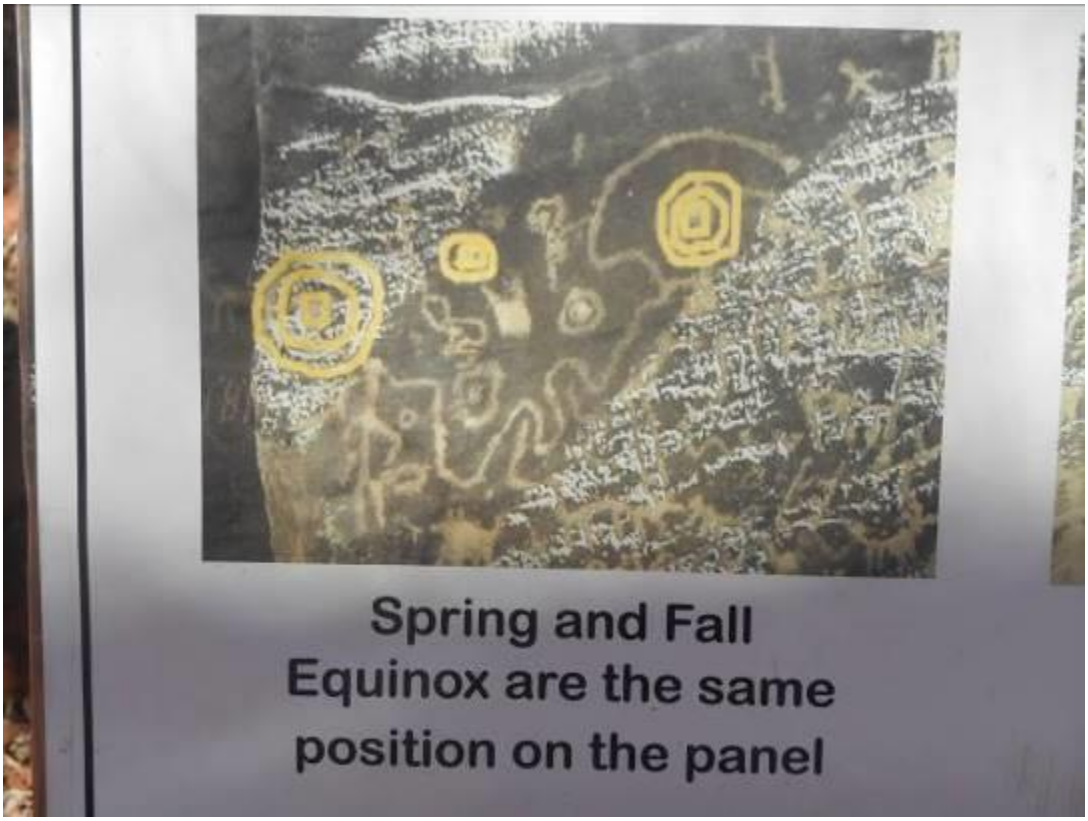
Spring and Fall
Equinox are the same
position on the panel

Welcome to V bar V Ranch

MONTEZUMA CASTLE

Visoko u udubljenju u litici izgrađen je apartmanski kompleks koji je danas poznat pod imenom “Montezuma Castle” (Montezumin zamak). Lociran je u središnjoj Arizoni, u oblasti koju je nekad naseljavala kultura Sinagua.

Krečnjacke litice se pružaju kilometrima, a u njima su svoje skrovište i dom pronašli pripadnici davno nestale kulture. Nastanjivali su ovo područje od 1.150. do 1425. godine i onda netragom nestali.

Došli su Španjolci, pronašli ovaj apartmanski kompleks na pet spratova i nazvali ga po Aztečkom vladaru Montezumi Drugom. Zbog lokacije visoko u liticama prozvali su ga zamkom.

Naravno ni jedno ni drugo nije tačno. Naime, Montezuma Drugi je vladao na meksičkim prostorima stotine godina nakon gradnje ovog kompleksa, a 40 godina nakon što je potpuno napušten. Ali, nije slučajno što ime nije promjenjeno ni danas. (Treba skriti korijene jedne kulture.)

Naselje se sastoji od dvadeset prostorija, povrsine 370 kvadratnih metara, na pet spratova. Za igradnju apartmanskog kompelksa na visini od 27 metara, bez prilanog puta, 15 metara udaljenog od strmog vrha, bila je potrebna vrhunska građevinska vještina i inžinjerska znanja.

S obzirom da je uvučen u liticu, apartmanski kompleks je zaštićen od atmosferilija i kao takav je postao najbolje očuvani kompleks u liticima koje su gradile kulture na tlu SAD, a prije svega na jugozapadu ove zemlje.

Uprkos teškoj dostupnosti i lakoj branjivosti, arhitektonski stil ovog naselja ne odstupa od drugih naselja ove kulture. Rijetki i uski prozori, bez vrata. Ulaz je uvijek s krova. Za kretanje između pet spratova su bile potrebne ljestve.

Prozori s čeone strane imaju astronomsku orijentaciju i prate kretanje sunca za vrijeme solsticija i ekvinocija. Orijentacija im je južna i zapadna, što znači da su orijentisani ka zalasku sunca.

Ispod naselja je plodna dolina Beaver Creck s rijekom Verde koja je omogućavala cvat poljoprivrednih kultura. Kao građevinski materijal za ovo permanentno naselje su služili komadi krečnog kamena kojih je bilo u izobilju, a kao vezivo je korištena glina i blato. Noseće konstrukcije su od tvrdog Sycamore drveta, karakterističnog za Arizonu.

U kompleksu od 20 soba je vjerovatno živjelo 30-50 ljudi. Međutim, u blizni se nalaze ostaci još nekoliko nastambi tako da je vjerovatan broj stanvonika dostizao stotinjak ljudi.

Kao i ostala naselja širom jugozapada SAD, i Montezuma Castle je iz nepoznatih razloga napušten oko 1425. godine.

CRVENA STIJENA, SEDONA I ENERGETSKI VORTEX

Simbol američkog Jugozapada i najfotografiranija tačka u Arizoni: Crvena stijena “(Red Rock”). Ova geološka ljepotica je smještena na 10 km od današnjeg gradića Sedona, koji je postao popularan kao polazna tačka za 170 pješačkih ruta, ali i kao raj za spiritualce iz čitavog svijeta zbog nekoliko izuzetno snažnih energetskih vorteksa.

Crvena stijena je služila kao dekor za više od 60 popularnih klasičnih holivudskih filmova. Nalazi se na brojnim razglednicama, kalendarima, posterima. Brojni umjetnici je koriste kao motiv za svoje slike.

U prošlosti Crvena stijena je bila privatna svojina rančera, da bi je 1941. kupio Jack Fry, predsjednik tada najvece avio kompanije Trans World Airlines. Jack je živio na Istocnoj obali, a ranč je koristio kao mjesto odmora. Nakon toga, 1976. vlansik postaje religijska organizacija Enckankar, koja je propovjedala tzv. “alternativnu religiju”. Guverner Bruce Babbitt je 1981. inicirao kupovinu lokacije koja kasnije postaje Nacionalni park (“Red Rock State Park”).

Park zvanično promovira zaštitu rijetke flore i faune koja se nalazi u okruženju. Ujedno je i intresantno rekreacijsko središte.

Ipak, ono zbog čega Sedona privlači mnogobrojne turiste je iz energetskog i spiritualnog domena. Gradic Sedona s desetak hiljada stanovnika, postao je oaza odmora, središte dobrostojećih Amerikanaca, mjesto hotela, restorana, umjetničkih kolonija te turističkih agencija koje organiziraju putovanja s iskusnim vodičima prema energetskim vorteksima.

Sedona je postala spiritualna meka i moćno globalno energetsko središte u koju dolaze vodeći iscjelitelji, intuitivci, indijanske starješine i šamani, umjetnici, spiritualni vodiči Planete. Crvena stijena je vodeće mjesto za transformacijsko životno iskustvo, buđenje spiritualne i dizanja globalne svijesti na viši nivo.

Crveno-narandžasta boja kamenog uzvišenja je najintenzivnija boja za neuro stimulaciju. Starta regenerativne i inspirativne promjene. Pojačava kreativno mišljenje. Lokacija je okružena zelenom bojom, vegetacijom, koja opet doprinosi osjećaju podmlađivanja.

Sedona i Crvena stijena su idealno mjesto za opuštanje i meditaciju. Ne bijeg iz svakodnevne civilizacije, već akumulaciju životne energije da se aktivno i dinamično učestvuje u dnevnim aktivnostima.

Premda se upotrebljava termin “energetski vortex”, na lokacijama nisu izmjerene posebne elektro ili magnentne anomalije. Ali, prema string teoriji, oko nas postoji deset dimenzija, što znači znantno više od elektromagnetnog spektra kojeg možemo mjeriti.

Čini se da Crvena stijena predstavlja suptilnije energije koje zadiru u druge dimenzije.

12. TUNIS

TUNIS: HANNIBAL I KARTAGA

Postoje povijesni momenti kada jedna trenutna odluka ima utjecaja na stogodišnja pa i milenijumska razdoblja.

Jedan takav momenat desio se u trećem stoljeću prije nove ere, u proljeće 218. godine prije Krista. Veliki vojskovođa iz Kartagine, Hannibal Barca, pobijedio je moćnu Rimsku armiju u bici kod Canaee. To je bila još jedna u seriji pobjeda na italijanskom tlu. Nikada prije se nije desilo da 70.000 vojnika bude ubijeno u jednom danu. Uz ove gubitke, Rimljani su izgubili dva konzula koji su zvanično bili vladari antičkog Rima, 29 od ukupno 48 generala, 80 senatora (od ukupno 300). Hannibal je presjekao linije snabdijevanja Rima iz središnjeg dijela zemlje. Na svojoj strani je imao Iberiju, Gale, Filipa V Makedonskog, Siciliju. Vrata glavnog grada, srca imperije, bila su širom otvorena. Strah se uvukao među njegove stanovnike. Glasovita izreka "Hannibal ante portas" (Hanibal je na vratima) tada je nastala.

Umjesto da osvoji Rim, Hannibal je zastao, poslao poruku svojoj rodnoj Kartagini (današnji Tunis) u kojoj je tražio još opreme, ljudi i novca za opsadu Rima. Zbog ljubomore, iz Kartagine pomoć nije stizala jer su se bojali prevelikog utjecaja i uspjeha kojeg bi Hannibal stekao.

I mada je Hannibal ostao na Apeninskom poluotoku ukupno 15 godina, osvajajući (i gubeći) niz gradova i provincija u središnjem i južnom dijelu današnje Italije, moment je bio izgubljen. Ipak, još i danas kruže legende o ovom vojskovođi koji je prešao Pirinejski poluotok i Alpe u Apeninima i ušao s leđa u Italiju s 38.000 vojnika, 8.000 konjanika i 38 slonova. Na vodećim vojnim univerzitetima u svijetu još uvijek se izučava taktika Hannibala: kako se prilagoditi uvjetima ratovanja i kako s inferiornim brojem vojnika potući moćnije i brojnije armije.

Antički Rim je već postojao nekoliko stotina godina, a u trećem stoljeću prije nove ere polako su postajali dominantna sila na Mediteranu. Narednih 500 godina će proći u njihovoj poziciji jedine svjetske supersile. Antički Rim je diktirao političku organizaciju čitavog poznatog svijeta svojom vojnom nadmoći. I ne samo to. Sve druge narode su nazvali barbarima, uništili im kulture, pismene zapise, monumente. Neprocjenjivo blago bilo je zauvijek uništeno. U temelje buduće Zapadne civilizacije ugrađeni su grčko-rimski temelji, dobrim dijelom zasnovani na kulturocidu.

Mediteran se u Zapadni svijet inkorporirao ne putem sjeverne Afrike, što se trebalo desiti da je Hannibal uspješno završio svoja osvajanja mlade rimske države u ekspanziji, već putem južne Europe.

Od 35 gradova u antičkom i modernom svijetu koje nose ime Kartaga (Kartagina ili u prijevodu "novi temelji", "novi glavni grad") najstariji i najljepši je bio upravo grad u velikom Tuniskom zaljevu. Sistemom kanala spojeno je jezero sa zaljevom. U luci je uvijek bilo desetine brodova spremnih za isplovljavanje. Danas je to turistički centar i mjesto vikendica imućnijih Tunižana.

Vrijeme osnivanja Kartage vezuje se za Berbere. Iste one o kojima sam pisao više puta u prošlosti i koji imaju istu haplogrupu kao Baski u Europi, plemena u Amazonu i Guatemali. Na četiri kontinenta isti genetski kod. Ono što im nedostaje je centar odakle su se širili, a koji se nalazio u centru Atlantika prije kraja zadnjeg Ledenog doba. Vulkansko tlo ogromnog otoka je potonulo i prije 12.000 godina sjajna civilizacija je nestala.

Oni preživjeli su veliko gorje na sjeveru Afrike nazvali po svom nekadašnjem planinskom vrhu ("Atlas"). Još uvijek su među njima prevladavali oni bijele puti i plavih očiju. Hiljade godina nakon toga demografska i genetska slika se promjenila.

Posjećujem arheološke lokacije u i oko dvomilionskog Tunisa, glavnog grada istoimene države. Skromna iskopavanja pokazuju da se ispod rimskih građevina kriju znatno stariji kulturni slojevi. Zvanično ih smještaju u doba prije 4.000 godina.

Pojedini prolazi kriju i kamene kugle, promjera 40 cm.

Nakon povlačenja Hannibala iz Italije 203. godine p.n.e. nakon petnaestogodišnje kampanje, Kartagina je potpisala primirje s Rimom u kome su joj znatno ograničene ovlasti u Mediteranu. To je bio kraj drugog Rimsko-Punskog rata. U trećem, Rim je doslovce sravnio i spalio Kartaginu i čitav predio posuo solju s namjerom da se više nikad njihovi stogodišnji neprijatelji ne dignu i ojačaju.

Ipak, rimski vladar Hadrijan i njegov posinak Antoan podižu, nešto dalje u zaljevu, koloniju Tunis koja je imala treće po veličini Imperijalno kupatilo u Rimskom carstvu. Vodu su dovodili akvaduktima dugačkim 130 kilometara. Od kupatila nije ostalo gotovo ništa, sem podrumskih prostora; sve iznad površine je polako uništavano, a dva ogromna stuba su podignuta prije četiri decenije da bi dočarali arhitekturu antičkog Rima.

O Kartagi su pisali samo rimski i grčki historičari i autori. Oni su bili agresivno i neprijateljski nastrojeni tako da će prava istina o ovom dijelu svijeta zauvijek ostati izgubljena.

UNESCO
قرطاج
26 أكتوبر 1979
تراث عالمي
WORLD HERITAGE - PATRIMOINE MONDIAL
CARTHAGE
26 Octobre 1979

13. HRVATSKA

ČUDA IMOTSKE KRAJINE

Polovinom decembra 2014. pisao mi je Mate Puljak.

“Cijenjeni gosp. Osmanagić, samostalni sam istraživač prapovijesnih i antičkih relacija na području Dalmacije, dugi niz godina vanjski suradnik muzeja, Konzervatorskog .zavoda i Ureda za zaštitu spomenika kulture. Inače sam "meštar" za Imotsku krajinu što se tiče povijesti. Naravno, borim se za alternativnu jer je ova koju su nam prodali lažna, površna i naivna. Područje imotskih općina je iznimno bogato nalazima, postoji kontinuitet JEDNOG naroda, imamo i ciklope, stećke, tunele, rudnike...sva moja istraživanja idu u prilog tome da je na ovom prostoru stajao Delmion. Imam doista najstarije i najsloženije narodne predaje koje otkrivaju sami iskon, vedske slike, kataklizmu itd. Vas bih pozvao da dođete u Krajinu kako bih vam ukazao na ukopani megalitni zid o kojem sam izvjestio struku no to nije prošlo dobro. U neposrednoj blizini su ostaci bazilike iz 6. st. pa da "poganska" priča ne bi zasjenila kršćansku, struka šuti, taji i naravno meni osobno umanjuje značaj samog lokaliteta. Uz lokal je toponim Rudnik, a tek da čujete predaje. Na području Imotskog imamo tri bitne gradine sa ciklopima, stotinjak lokacija sa stećcima, našao sam čak i megalitne bunare. Sve su to građevine u čije fuge ne možeš utirat čačkalicu. Sve ovo što je iznjedrilo kamion podataka u 10 godina arheoloških istraživanja, ljubav prema arheologiji još od osme godine kada sam kupio keramiku po vrhuncima oko sela i sve što namjeravam još učiniti RADIM ISKLJUČIVO ZBOG NEČEG ŠTO NOSIM U SEBI A TO JE ILIRSKA KRV. Moj motiv je Ilirija, borba za zemlju svjetla, svetu zemlju u svakom smislu. Ispravljanje povijesnih laži i vraćanje iskonu…”

***

Moje posjete Imotskoj krajini prije toga, a posebno druženje s dragim prijateljem Domagojom Nikolićem, su me davno uvjerile da je ovo jedan od ključnih regiona juga Europe za čitanje daleke prošlosti i dešifriranje impresivnih građevinskih uzleta .

Moj susret s Matom desio se početkom četvrtog mjeseca, 2. aprila 2015. Odvojili smo vrijeme za obilazak sedam lokacija.

CRLJIVICA - STEĆCI

Susreli smo se u Cisti Provo, na zapadu Imotske Krajine i krenuli do obližnje Crljivice (“Crvene zemlje”). Riječ je o važnom arheološkom lokalitetu koji čuva najveću zbirku stećaka na tlu Hrvatske. Na površini od šest dunuma smjestilo se 90 kamenih blokova u obliku sarkofaga, sanduka i ploča. Arheolozi ovaj fenomen vežu za XIV I XV stoljeće.

Nije nepoznato da sam zagovornik drugačijeg pristupa. Od nekadašnjih 100.000 stećaka na teritoriji današnje BiH, Srbije, Hrvatske i Crne Gore više od 90 posto nema nikakvih natpisa ili ornamentike, što znači da im i nije bila namjena da budu srednjevjekovni nadgrobni spomenici. Danas se govori o 70.000 tih kamenih blokova od kojih je 85 posto na tlu BiH. Pri tome se ispušta iz vida da se identični blokovi nalaze sve do Gruzije pod Kavkaskim planinama čime hipoteza o stećcima kao lokalnom srednjevjekovnom fenomenu potpuno pada u vodu.

Nema sumnje da se dio ornamentike i bosančice može dovesti u vezi sa Srednjim vijekom. Ali, postavlja se piranje ko su stvarni autori originalnih oblikovanih kamenih blokova razasutih širom juga Europe?

Najveći stećak u Crljivici ima dimenzije 130x70x140 cm i masu od 2,80 tona. Najmasivniji stećak u BiH, na Bjelašnici, dostiže 29 tona. Intrigira lijepo oblikovani najmanji stećak, dimenzija 38x30x54 cm i masom od 135 kg. Pronađen je na dnu obližnjeg bunara. Čitav kompleks je predviđen da ide pod UNESCO zaštitu.

CRLJIVICA – TUMULUS

Na potezu od 200 metara nalaze se dva kružna uzvišenja na čijem se vrhu smjestio dio stećaka. Nekadašnja rimska cesta Salona-Narona je prepolovila kompleks, da bi je moderna cesta Trilj-Imotski definitivno i ostavila razdvojene. Tako je ostatak stećaka nepovratno ostao na drugoj strani puta. Ova uzvišenja su arheološki markirana kao “dvije gomile iz brončanog razdoblja”, tumulusi. Dakle, riječ je o vještačkim konusnim uzvišenjima. Šturi izvori i limitirana iskopavanja sa strane tumulusa govore o kostima slaganim jedni na druge iz različitih epoha.

CRLJIVICA – BUNARI

Čini se da je sastavni dio kompleksa bio set od sedam kružnih bunara u neposrednoj blizini jednog od tumulusa. Po Matinim riječima, ovi bunari nikada ne presušuju. Službeni izvori bunare smještaju u period kasnog Srednjeg vijeka, najčešće XVII stoljeće. Ipak, Matina tvrdnja je da je

na dnu bunara pronađena keramika koja pripada Željeznom dobu. Riječ je o dubinama od sedam metara.

Ovo sada komplicira stvar za arheološku struku. Ko je slagao kamene blokove koji dostižu masu od nekoliko stotina kilograma u vrletima Imotske Krajine prije nekoliko hiljada godina? Što se dubina zida bunara povećava, tako je gradnja sofisticiranija i složenija. Stepenice vode prema dnu, koje se ne vidi, ali je jasno da je minimalna dubina između pet i sedam metara. Najveći ugrađeni blokovi dostižu 800 kg!

Slijedeće otvoreno pitanje je broj bunara. Ima ih sedam, različitih dimenzija. Mate tvrdi da zasigurno simboliziraju zvjezdanu konstelaciju Plejada.

Plejade su, nesumnjivo, jedan od najčešćih lajtmotiva kod drevnih civilizacija kada je riječ o zvijezdama noćnog neba. Azteci su svoje najznačajnije svetkovine posvećivale upravo Plejadama i njihovom 52-o godišnjem ciklusu o čemu sam pisao u svojim knjigama. Susrećemo ih i u zapisima drevnog Babilona, Maja, Kelta, Aboridžina, američkih Indijanaca, drevne Kine i Japana…

Ipak, zvjezdani sistem Plejada obuhvaća barem hiljadu zvijezda s velikim brojem bijelih patuljastih svijezda. Ali, ono što je golim okom vidljivo je sedam svjetlijih zvijezda i dvije nešto manje. Po njima su Plejade i poznate kao “sedam sestara” plus “roditelji” Atlas i Pleione.

Da li zbilja imamo i tu astronomsku poveznicu u dalmatinskim Crljivicama?

Poređenje satelitskog snimka sedam bunara i rasporeda sedam sestara na noćnom nebu ne pokazuje podudaranje u rasporedu.

Rotiramo li satelitski snimak za 90 stepeni, uočljivo je ipak da se raspored pet bunara relativno poklapa s rasporedom pet zvijezda Plejada, a za dvije imamo poziciju koja je kao odraz u ogledalu.

Nedostajući zvjezdani “roditelji”, odnosno dva bunara, bi se trebala potražiti negdje ispod ceste.

I mada nemamo stopostotno podudaranje, pitanje je da li je broj od sedam bunara slučajan? Ili su ovi krajevi bili dio globalne komunikacijske mreže?

Osnovni elementi ovog kompleksa u Crljivici su podzemni vodeni tokovi, megalitna gradnja, provodni kameni blokovi, geometrija konusnih vještačkih uzvišenja, raspored blokova (stećaka) Istok-Zapad… Tako dolazimo do osnovnih sastojaka potentnog energetskog kompleksa.

Sve ono što je slijedilo kasnije (Neolit, Rim ili Srednji vijek) nije imalo veze s originalnom svrhom, ali su svi priznavali značaj ove lokacije.

PLEIONE
ATLAS
ASTEROPE
ALCYONE
MAIA
TAYGETA
MEROPE
CELAENO
ELECTRA

Satelitski snimak sedam bunara u Crljivici

CRKVINE – VELIKI BUNAR

Dolazimo do lokacije “Crkvine” u blizini zaseoka Mandarići, na zapadu Imotske Krajine. Lokacija je arheološki obrađivana u nekoliko navrata, u prošlom i početkom ovog stoljeća. Obilje materijala koji se veže za prapovijest, antički Rim, šest ranokršćanskih bogomolja, i Srednji vijek… svi oni govore o kontinuitetu ljudskih zajednica. Mate Puljak je ovdje proveo brojne sate surađujući na arheološkim iskopavanjima, uvlačeći se u stare rimske grobnice, osluškujući glasove predaka.

Ali, ono što privlači moju pažnju je najveći obrađeni kameni blok (nepravedno nazvan “stećak”), nešto dalje od drevnih nastambi. Dimenzije su mu 210x115x60 cm što je približno 3,2 tone. Do njega je nešto manje masivan za kojeg se vežu priče da ispod njega spava pedesetogodišnji poskok.

U nastavku ravne zemljane terase veliki bunar. Okrugao je, vrlo pravilan, šest metara unutrašnjeg radijusa. Vidljiva dubina ove građevine je 10 metara, po Mati barem 12 metara. Dno je muljevito tako da je teško odrediti. Nema prilazne stepenice. I, ponovo, voda ne presušuje. Staroantička keramika mu određuje minimalnu, višemilenijsku starost.

Ovaj put su blokovi perfektno uglavljivani jedni u druge, zidovi su glatki, drevno majstorstvo je neporecivo.

Lokaciju nazivaju “Zadužbina”. Od 2012. Godine, sredinom augusta se održava festival “Uz gangu i bukaru” kao pokušaj revitalizacije tradicijskog načina života.

URSKA KULA

Osnovni razlog moje posjete je novi, do sada nepoznati lokalitet. Uzvišenje je poznato u narodu kao “Gradina”, “Urska kula” i “Turska kula”. Čini se da lokalno pamćenje ne seže dalje od doba Osmanlija. Dok se penjemo prema vrhu uzvišenja i probijamo kroz gusto rastinje, Mate mi govori o “bućardi” (blokovima) koje ćemo vidjeti, o njihovim “ciklopskim” dimenzijama, o legendama i “prijenosu stolice i kovčega”…

Dolazimo do pred vrh uzvišenja. Šiblje ostaje iza nas. Ispod vrha, kao u luku, razbacano je kamenje, nepravilnog oblika, različitih ali uglavnom srednjih dimenzija. Oprezno se krećemo po kamenju da ne bi skliznuli ili izvrnuli nogu.

Najednom, ostatak bloka s vrlo pravilnom površinom, pravi ugao, ravna stranica. Dimenzije su masivne: 133x58x40 cm ili 680 kg.

Čini se da su Matine “bućarde” realnost.

Krećemo dalje. Priča mi kako je za ovu lokaciju čuo od starijih stanovnika koji su mu govorili da bi trebao ići na vrh kopati. Poslušao je glas i sam je u nekoliko navrata kopao i došao je do prvog bloka. Nastavio je, on se vezivao za drugi, ovaj za treći. S ovim je upoznao prijatelja Marijana Lozu, predradnika Konzervatorskog odjela u Imotskom. Mate mu je bio pomoćnik u ranijim arheološkim iskopavanjima. Doveo ga je na lokaciju i onda su u nekoliko navrata zajedno kopali i došli do sjajnog otkrića. Riječ je o sekciji megalitnog zida, do sada nepoznatoj i nepriznatoj u svijetu arheologije.

Ubrzo i nas dvojica stižemo do te sekcije. U čudu sam, iznenađen, ushićen. Zid, na pet nivoa, stajao je preda mnom. Megalitni blokovi. Uklapani jedan u drugi. Svi različitih dimenzija, a svi pašu besprijekorno.

Mate je otkrio umanjenu verziju Daorsona, Aserije, Varvarije!

Pogled mi se ne da odlijepiti od blokova. Skiciram sekciju, mjerim blokove. Impresivna debljina od 52 cm. Temeljni blok je dužine od 165 cm, onaj iznad njega 150 cm. Ostali su dugački između 50-100 cm. Visina im je od 27-55 cm.

Način na koji se uklapaju jedan u drugi prikazuje iskustvo jedne druge civilizacije, globalne, one od Perua, Meksika, Egipta, do zaleđine Jadranskog mora. Ne samo pravougaoni blokovi s četiri ugla, već i oni s pet ili šest uglova. Ovo je već obrazac koji prkosi zemljotresima.

Pažljivo slušam Matu. Sada mi je jasnije koje je to odricanje bilo dolaziti na vrh uzvišenja, čistiti ovaj zid od teškog, razbacanog kamenja. Svi njegovi pokušaji da promovira lokaciju kod zvaničnih kulturnih institucija u Imotskom i Splitu nisu naišli na odobravanje i podršku.

Krećemo se dalje prema vrhu uzvišenja. Pitam ga je li u blizini more, pretpostavljam na nekih 20-30 kilometara. Dobijam potvrdan odgovor. Kažem mu da je u dolini ispod nas nekada bilo more i da će naići na ostatke stepenica koji su vodili prema dnu padine. Pogleda me i kaže da su bile i stepenice.

Podiže smeđkasti kamen, jedan pa drugi. Naravno, željezna ruda. Pokazuje mi na brdo preko puta. “Ovo zovu Rudnik”, kaže, “I ovdje su nekada izvlačili željezo. Ova dva brda su povezana podzemnim tunelom.” I, nastavlja. “Na Google mapi mi se čini da ovo brdo ima piramidalan oblik”.

Mislim se u sebi, Mate je nabrojao sve elemente koje tražim: geometriju, podvodne vode, tunele, prirodne elektromagnetne generatore (željezo).

U predanjima, kako tvrdi Mate, kažu da su “kopali željeznu rudu i nosili unutar brda (hale)”. Govori i o drugom predanju i dvanest divova, po šest muških i ženskih, kojima su na očne duplje stavljeni zlatnici kada su sahranjeni.

Izlazimo na vrh, plato. Ponegdje se vide manji blokovi. Ostalo je prirodan kamen, samci.

Moj utisak je da je nekadašnji megalitni zid sistematski uništen, gotovo do posljednjeg bloka. Kao da netko iz davne prošlosti nije želio da buduće generacije otkriju tajnu ovog mjesta.

Nemam sumnje da je “Urska kula” dio megalitne tradicije koja se pružala u današnjem Jadranskom zaleđu. I, naravno, da su i Aserija, i Varvarija, i Daorson, i Meteon, i Duklja… Neće tu biti riječ o “primitivnim ilirskim plemenima” kako naši stručnjaci snishodljivo prihvataju

uvjeravanja onih sa zapada Europe. Tu je riječ o civilizaciji nekoliko milenija prije antičke Grčke i Rima, kultura koje su naslijedile građevinska znanja od civilizacija nestalih krajem zadnjeg Ledenog doba.

U nauci se ne nagađa, ali me misli u ovom momentu vode u period između petog i osmog milenijuma prije naše ere.

Na vrhu mi Mate pokazuje lokaciju gdje on misli da je ulaz u tunel, barem onako kako su mu prenijeli stari. Tvrdi da se odatle ide u drugu brdo, "Rudnik". I da su Nijemci u Drugom svjetskom ratu znali za taj tunel, ali da su 1944. SS jedinice tu zaglavile veliku stijenu. (To se relativno brzo može i ispitati.)

Mate kaže da je na ovu lokaciju dovodio Marjana Lozu 2006. godine i s njim radio sondiranje. Lozo je preminuo u februaru 2015. Imao je dugogodišnje iskustvo kao arheolog amater u Konzervatorskom zavodu. On je, opet, jednom prilikom, doveo kustosa Muzeja hrvatskih arheoloških spomenika Ljubu Gudelja. Mate je pokazao lokalitet i nezavisnom istraživaču Domagoju Nikoliću iz Imotskog, koncem decembra 2014. Do sada ništa nije objavljeno o ovom otkriću.

Inače, Mate Puljak je rođen 1981. u Makarskoj, nakon klasićne gimnazije diplomirao je Ekonomski fakultet u Splitu, živi kod Ciste Provo, a radi u očevoj građevinsko-konzervatorskoj firmi. Srce mu kuca za arheologiju i radio je kao pomoćni radnik na arheološkim iskopavanjima širom Dalmacije u periodu 2005.-2015. Pristalica je teze da je Imotski glavni grad Delmata, Delmion, a ne Duvno. Možda najvrijedniji je njegov uporni rad na prikupljanju narodnih predaja. Od 1996. do danas je prikupio 1.147 narodnih predaja iz Imotske krajine. Radujem se njegovoj knjizi na tu temu.

Spuštamo se natrag, krećemo na novu lokaciju.

Mate Puljak ispred svog velikog otkrića

GORNJI VUKUŠIĆI – MEGALITNI PUT

Vozimo se do Gornjih Vukušića. Dionica puta prema Merčepu. Mate mi pokazuje obrise nekadašnjeg kamenog puta sačinjenog od blokova.

Stajemo. Mjerim širinu puta: 5,20 metara. Sa strana su blokovi različitih dimenzija, ali kompaktni. Put je očigledno bio niveliran. Podsjeća me na “sacbe”, bijele kamene puteve Maja. I oni su imali puteve od blokova, nivelirane, majstorski urađene, a da nisu imali automobile, zaprege, točak.

Ovdje očigledno nije riječ o rimskoj cesti, niti nekoj kasnijoj, Mletačkoj kako nagađa “struka”. Ugrađeni napor je neproprocionalan relativno malom značaju komunikacije koja bi povezivala udaljena sela u Imotskoj Krajini. Ovo je cesta na koju možete postaviti tri današnja automobila jedan do drugog i svi bi se mogli bez teškoća mimoići.

Ovo je intrigantno.

KREŠEVO BRDO – “VICINALNA” CESTA

Krećemo se prema Kreševom brdu. Tamo je tzv. “Rimska vicinalna cesta” prema kojoj nas vode putokazi. Međutim, Mate mi najavljuje mnogo više od običnog ostatka rimske ceste. Govori mi o “koloderini” te o cesti s megalitnim potpornim zidovima.

Turistička signalizacija nas upozorava da smo došli do vicinalne ceste. “Sporedne” ceste u doba antičkog Rima. Pred nama je i raskrsnica “sporednih cesta”.

Ove ceste, ako je o cestama riječ, su čudo drevnog graditeljstva. Ovo je znatno starije od Rima i ponovo nas vodi u misterij civilizacije o kojoj ne znamo gotovo ništa.

Svrha 4-5 metara široke ceste, koja je urađena na temeljima kamenih blokova postavljanih u nekoliko redova, perfektna niveliranost, nagib na okuci, a tragova vozila nema. Barem onih u pisanim dokumentima.

Na jednoj sekciji ceste jasno se uočava da je cestom prošao stroj s točkovima ne širim od 10 cm koji je “otopio” ili “izdubio” kamen. Da li legende o “mekanom kamenu koji se topio” ipak imaju uporišta ovdje na Kreševom brdu?

S ovim nevjerovatnim građevinskim poduhvatom kilometrima dugačke megalitne ceste i usjecima-koloderinama, napuštam Imotsku Krajinu.

Predio čuda.

Ciklus "Alternativna historija"

I Od masona do mentalnih projekcija (1999.)

II Svi naši "kontakti" (2000.)

III Piramida moći na Planeti (2001.)

IV Tragovima Atlantide (2002.)

V Kosmička misija Maja (2003.)

VI Misterija Anasazija (2004.)

VII Civilizacije prije početka "zvanične" historije (2004.-2005.)

VIII Otkriće Bosanske piramide Sunca (2005.)

IX Bosanska dolina piramida (2006.-2008., dva izdanja)

X Sve piramide svijeta i Bosanska dolina piramida (2010.-2014., pet izdanja)

XI Nova arheologija: Megaliti i energija Planete (2015.)

Dr. Semir Osmanagich je istraživač drevnih tehnologija. Knjige su mu prevedene na arapski, njemački, španjolski, engleski, slovenski, hrvatski, estonski, turski, mađarski, srpski, italijanski, rumunjski i francuski jezik. Predaje širom svijeta. O njegovom radu su snimljeni dokumentarci prikazani na Discovery Channel, National Geographic, History Channel, CNN, ABC, NTV Moskva, Rai Due, Italia Uno, ZDF, BBC i mnogim drugim medijima. Živi u Sarajevu (BiH), Houstonu (SAD) i Bolu (Hrvatska).

www.semirosmanagic.com